

Politik gençlik hareketi geleneği / H. Fırat

Hali hazırda farklı eylem ve pratikler üzerinden devam eden gençlik mücadelesine tarihsel deneyimler ve politik gençlik hareketi geleneğinin aynasından bakabil-

mek, büyük bir önem taşıyor. Bu nedenle, daha önce yayınlanan "Politik gençlik hareketi geleneği" başlıklı, H. Fırat imzalı yazıyı okurlarımıza sunuyoruz.

***

Gençlik her toplumda önemli bir dinamik kesimdir. Bir sınıf ya da kendi içinde homojen bir sosyal katman değil, tersine farklı sınıfları dikey olarak kesen bir toplum kategorisidir.

S.14

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2025 / 05
7 Nisan 2025

Kızıl Bayrak

kizilbayrak84.net

Sosyal yıkım
saldırılarına, faşist baskı
ve zorbalığa karşı...

Genel grev,
Genel direniş!

4

Rejimin saldırıları, halk hareketi ve düzen muhalefeti

Rejimi sarsabilecek gücü temsil eden işçi sınıfının sınıf olarak mücadele sahnesine çıkmaması, gericiğin çöküşünü geciktiren önemli etkidir.

9

Üniversitelerden liselere gençliğin sesi yükseliyor!

Liselileri ve üniversitelileri eyleme geçiren esas olgu, tek adam iktidarının zorbalığı ve karanlık bir gelecek dayatmasıdır.

27

Güncel olana sahip çıkılmadan tarihsel olana da sahip çıkılmaz

Tutsak edilerek toplumsal mücadelede koparılmak istenen devrimci ve komünist tutsaklar da bulundukları mevsimlerde bu geleneği sürdürürler.

Gençlik isyanı ve profili üzerine gözlemler-G. Umut

S.8

Emperyalist hazırlıklar yol haritası-Veli Aydın

S.23

Sosyal yıkım saldırılarına, faşist baskı ve zorbalığa karşı...

Genel grev, genel direniş!

İstanbul Büyükşehir Belediye (İBB) Başkanı Ekrem İmamoğlu ile birlikte onlarca CHP bürokrati ve yöneticisinin 19 Mart sabahı gözaltına alınması ve takip eden günlerde tutuklanması, gerici-faşist rejimin adım adım ilerlettiği “muhalefet operasyonu”nun yeni ve kritik bir safhaya taşınması anlamına geliyor. AKP-MHP iktidar bloğu bu “cüretli” hamle üzerinden kendisini topluma yeni bir düzeyde dayatmayı, başarılı olduğu koşullarda gerici-faşist rejimi kalıcılaştırmak için yeni hamleleri devreye sokmayı hesap ediyordu. Dolayısıyla, kurulan denklemin ve uygulanan politikanın kapsamı dar anlamda “İBB-İmamoğlu operasyonu”yla sınırlı değildi. Rejim genel olarak muhalefeti tümüyle ezip teslim almayı, bu yolla faşist tek adam diktatörlüğünü kalıcılaştırma sürecinde yeni mevziler kazanmayı ve bunun önünde durabilecek engelleri temizlemeyi hedefliyordu.

Devletin tüm gücünü ve kurumlarını

elinde tutan Erdoğan yönetimi, bu kirlili ve karanlık hedeflere dayalı politikayı yargı aparatını kullanarak devreye soktu. Toplumun geniş kesimleri içerisinde İBB’ye dönük operasyonun “yargı darbesi” olarak algılanması ve nitelenmesi buna dayanıyor. Fakat rejim, süreci dünden bugüne sadece yargı sopasıyla değil, bunu tamamlayan dezenformasyon aygıtlarıyla, sokağı hedef alan polis terörüyle, devletin farklı bürokratik mekanizmalarının seferber edilmesiyle, ideolojik-kültürel kuşatmayla, türlü kumpaslarla, hileli seçimlerle ve yandaş sermaye gruplarının desteği ile bir arada ilerletti. Dolayısıyla “19 Mart darbe girişimi”ni dar anlamda düzen “hukuku” sınırlarında değil, politikanın bu geniş araç ve yöntemlerinin bir bileşkesi üzerinden ele almak gerekiyor.

REJİMİN HESAPLARI, HALK HAREKETİ VE GENÇLİĞİN ÖFKESİNE ÇARPTI

Erdoğan yönetiminin “muhalefet operasyonu” üzerinden yaptığı hesaplar,

daha ilk anda kitle hareketine ve gençliğin patlayan öfkesine çarptı. İmamoğlu’nun gözaltına alındığı gün (19 Mart), başta üniversite gençliği olmak üzere geniş bir toplumsal kesim kitlesel olarak sokaklara çıktı. Polis barikatlarını aşıp ilerleyen, kendisini kuşatan çok yönlü baskı ve zorbalığa karşı adeta isyan eden üniversite gençliği kitle hareketinin tetiklenmesinde önemli bir rol oynadı. Günlere yayılan eylemler, halihazırda üniversitelerde ve kentlerde farklı biçimler üzerinden devam ediyor.

Gelişen halk hareketinin öne çıkan ve görünür olan yanını, temel demokratik hak ve özgürlüklerin bu denli küstahça ayaklar altına alınmasına dönük tepkiler oluşturuyor. İlk günden itibaren “Faşizme karşı omuz omuza!” vb. sloganların kitleler tarafından sahiplenilmesi esasen bunu anlatıyor. Gerici-faşist rejimin “muhalefet operasyonu” üzerinden toplumun önemli bir kesimini yok saymasına, kurlsız ve keyfi bir şekilde kendisini da-

yatmasına, demokratik hak ve özgürlükleri keyfince ayaklar altına almasına karşı haklı ve meşru bir tepkidir söz konusu olan.

Öte yandan, halk hareketi ve gençlik isyanını tetikleyen iktidarın zorbalığı ve faşist baskılar olsa da, 19 Mart’ta açığa çıkan öfkenin derinliklerinde ağırlaşan sosyal-iktisadi sorunlar da yer almaktadır. Zira, işçi sınıfı ve emekçiler kriz koşullarında yoğun sömürüye tabi tutulurken, buna karşın en temel ihtiyaçlarını dahi karşılayamaz hale getirilmiş durumdadır. Benzer bir tablo gençlik kitleleri için de geçerlidir. Gençler arasında intihar oranlarının artması, eğitim sistemine duyulan güvenin ve beklentilerin sıfırlanması, diplomalı işsizlik gerçeği, güvencesizlik ve tüm bunlarla birlikte ülkeyi terk etme eğiliminin neredeyse olağan hale gelmesi, gençliği yaşadığı sosyal bunalımın ve gelecek kaygısının ne denli ağırlaştığını gözler önüne sermektedir.

Özetle, ekonomik-mali krizin faturası

sistematiik olarak toplumun emekçi kesimlerine ve gençliğe kesilmektedir. Bu durum yoksulluğu, yoksunluğu ve sosyal bunalımı alabildiğine derinleştirmektedir. Ortaya çıkan bu tablonun dolaysız sorumluluğunu ise İMF'siz İMF programını topluma dayatan Erdoğan yönetimi taşımaktadır. Bu olgu, gerici-faşist rejimi alttan alta biriken sosyal hoşnutsuzluğun da hedefi haline getirmektedir. Dolayısıyla, 19 Mart'ta patlayan öfke, artan faşist baskı ve zorbalığın yanı sıra sosyal-iktisadi yıkıma karşı biriken tepkinin de bir ürünüdür.

Gelinen aşamada Erdoğan yönetiminin hesapları tam da bu öfkenin tetiklediği halk hareketine çarpmıştır ve saldırı şimdilik belli açılardan dizginlenmiştir. Fakat, gerici-faşist rejimin topluma yeni bir düzeyde dayatılması anlamına gelen bu son saldırı henüz tümüyle püskürtül-müş de değildir.

DÜZEN CEPHESİNİN HALK HAREKETİ KARŞISINDAKİ TUTUMU

Bu bağlamda ilk olarak, CHP şahsında düzen muhalefetine halk hareketi karşısındaki konumuna değinmek gerekiyor. Yukarıda altı çizilen olgular, kitle hareketini "CHP-İmamoğlu" operasyonunun tetiklediğini fakat CHP'ye rağmen patlak verdiğini yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır. Dahası, halk hareketi daha en başından itibaren CHP'yi peşinden sürüklemiş, deyim yerindeyse onu sokakta olmaya mahkûm etmiştir. Bu "mahkûmiyet" in gerisinde iki önemli etken yer alıyor. İlki, gelişen mücadeleyi denetim altında tutarak kendi siyasi hesapları için değerlendirme isteğidir. İkincisi ise, kendisini hedef alan son kapsamlı saldırıyı bir nebze de olsa dizginleyebilmek için kitle hareketinden başkaca bir korunağının olmamasıdır.

Gerici-faşist iktidarın halk hareketi ve gençlik isyanı karşısındaki tutumu ise yeterince açıktır. Rejim, karalama kampanyalarıyla, marjinalize etmeye dönük algı operasyonlarıyla, sokakta estirdiği polis terörüyle ve tutuklama furiasıyla hareketin etkisini kırmak, fırsatını yakaladığı anda ise tümüyle ezmek üzerine bir politika izlemektedir. Hali hazırda devam eden bütünlüklü saldırı süreci de bunu ortaya koymaktadır.

Emperyalist güçler ve sermaye sınıfı bir bütün olarak Erdoğan yönetiminin arkasında durduğunu ortaya koyan bir tutum sergilemektedir. Zira, iktisadi-sosyal yıkım programının kesintisiz şekilde uygulanmasından emperyalistlere sunulan çok yönlü hizmetlerin aksamadan sürdürülmesine değin, iç ve dış politika alanında sermaye devletinin önünde duran bir dizi görevin sekteye uğramasını istemiyorlar. Bu yönlü kaygılarını belirleyen,

olası CHP iktidarıyla bu işlerin sürdürülemeyeceğini düşünmeleri değil (ki CHP bu görevleri üslenmeye çoktan razıdır), gerici-faşist rejimin bir halk hareketiyle devrilmesinin yaratacağı sonuçlardır. Zira, sermaye sınıfının ve emperyalistlerin demir yumruğu olarak toplumun üzerine çöreklenmiş bir rejimi yıkan emekçi yığınlar, kendilerine dayatılacak olan iktisadi, sosyal ve siyasi saldırıları kolayından kabul etmeyeceklerdir. Emperyalistleri ve sermaye sınıfını halk hareketinin cepheden karşısında ve gerici-faşist rejimin tümüyle arkasında konumlandıran, tam olarak bundan duyulan korkudur. Öte yandan, Erdoğan yönetimini politik ve moral açıdan sarsan kitle hareketini, rejimle pazarlık konusu edecekleri konularda sonuna kadar değerlendirecekleri de açıktır.

HALK HAREKETİ VE İŞÇİ SINIFI

19 Mart'ta başlayan ve hızla halk hareketine evrilen eylemler, ülkenin dört bir yanında günlerdir devam ediyor. Bugünkü dış görünümü üzerinden bakıldığında, harekete sınıfsal rengini veren kesimin tıpkı Haziran Direnişi'nde olduğu gibi kentli orta sınıflar olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu elbette sokak hareketine işçilerin, yarı-proleterlerin, emekçilerin değişik kesimlerinin kitlesel olarak katılmadıkları anlamına gelmiyor. Sorun, işçilerin bir sınıf olarak halk hareketi içerisine konumlanamamasında, sendikal düzeyde dahi varlığını hissettirememesinde, kendi talep ve istemleriyle toplumsal mücadelenin parçası

olamamasında düğümleniyor. Bu durum, halihazırda faşist tek adam rejimine karşı verilen mücadelenin en belirgin ve en temel zaafiyet alanını oluşturuyor. Zira örgütlü bir sınıf hareketi, toplumsal yaşamda ve kapitalist üretim ilişkileri içerisinde tuttuğu yer ve devrimci konumu nedeniyle gelişmelerin seyrini tümüyle değiştirebilecek bir güce sahiptir. Ve modern kapitalist ilişkilerin hâkim olduğu toplumsal düzende işçi sınıfı, diğer tüm mücadele dinamiklerini kendi ekseninde birleştirme ve arkasından sürüklemeye yeteneğine sahip olan tek sınıftır. Dolayısıyla, halk hareketinin bu güçten yoksun kalması temelli bir zaafiyet alanıdır. İşçi sınıfının örgütlü bir güç olarak mücadele sahnesine çıkamaması ve halk hareketiyle sürükleyici bir odak olarak bütünleşememesi, hem gerici-faşist rejime hem de düzen siyasetinin diğer aktörlerine manevra alanı açmaktadır.

O halde, yakalanması ve yüklenilmesi gereken halka bellidir: Halk hareketinin bu belirgin zaafiyetini aşmak hedefiyle işçi sınıfını temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine kazanmaya odaklanmak! Kitle hareketi içerisinde konumlanan ve geniş bir yelpazede temsil edilen sol hareketin bileşenleri, halk hareketi karşısındaki güncel sorumluluklarına bu gözle bakabilmelidir.

Bugün işçi sınıfının dikkatini faşist baskı ve zorbalığa karşı gelişen kitle hareketine çekmek, bir yandan sosyal-iktisadi taleplerle işçilere seslenirken öte yandan faşist baskıya karşı demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini büyütme

çağırarak, en nihayetinde topyekûn saldırılara karşı "Genel grev, genel direniş!" çağrısını işçi sınıfı içerisinde gün be gün yükseltmek, gündelik mücadelenin vazgeçilmez görevlerinden birisidir. İktidarı ve muhalefetiyle, her türden burjuva siyasetin gölgesini kitle hareketinin üzerinden kaldırıp atmanın da en etkili yolu buradan geçmektedir.

***

Halk hareketinin ilk günlerinde Kızıl Bayrak'ta yayınlanan "Baskı ve zorbalık zıvanadan çıktı.. Faşist tek adam diktatörlüğüne geçit verem!" başlıklı "gündem" yazısı şu vurgularla bitiyordu:

"Erdoğan yönetiminin oturtmaya çalıştığı rejim, en başta toplumun emekçi kesimleri ve Kürt halkı için cehennem koşulları demektir. En sıradan demokratik hak ve özgürlüklerin ortadan kaldırıldığı tümüyle kuralsız ve keyfi bir yönetim, vahşi sömürü koşullarının yeni bir düzeyde emekçilere dayatılması, her türden mücadelenin sermayenin demir yumruğu ile ezilmesi anlamına gelmektedir.

"Bu gidişatın engellenmesi ve faşist saldırıların geri püskürtülmesi ise, merkezinde işçi sınıfı ve emekçilerin yer aldığı birleşik, kitlesel ve militan sokak mücadelelerinin geliştirilmesi ile mümkündür."

Bu vurgular, içinden geçtiğimiz şu dönemde yapılması gerekene de açıklık getirmektedir: İşçi sınıfını bu mücadeleye kazanmak için seferber olmak!

Saldırıları, düzen muhalefeti ve halk hareketi

E. Bahri

Saray rejiminin 19 Mart darbe girişiminin, 16 Mart'ta gerçekleştirilen Erdoğan-Trump telefon görüşmesinin hemen ardından gelmesi dikkat çekiciydi. Halk hareketi doruktayken 25 Mart'ta Dışişleri Bakanı Hakan Fidan'ın Washington'a gönderilmesi ise, zincire eklenen yeni halk oldu. Milyonlar tek adam diktasına karşı sokaklardayken, Trump'ın "iyi lider" diyerek Erdoğan'a destek sunması tabloyu tamamladı.

Siyasette bu tür "çakışmaların" tesadüf olmadığı bilinir. Hele de dikta rejimini ayakta tutmak için şeytanla işbirliği yapmaya hazır olan Erdoğan Trump rejimine bu kadar bel bağlamışken. Nitekim pis kokuların yayılması uzun sürmedi. Washington merkezli "düşünce" kuruluşu Ortadoğu Enstitüsü'nün (MEI) Türkiye Programı Direktörü Gönül Tol'a konuşan ABD Senatosu temsilcisi Chris Murphy, şu ifadeleri kullandı:

"Henüz Türkiye hakkında konuşmadık, ancak biliyorsunuz, sadece son birkaç hafta içinde muhalefete yönelik büyük bir baskı gördük. Türkiye hızla ve tamamen demokratik normlardan uzaklaşıyor. Muhalefet liderinin hapse atılması kararının, Donald Trump ile yapılan bir telefon görüşmesinden hemen sonra alınması tesadüf değil; muhtemelen Trump tarafından onaylandı ve yeşil ışık yakıldı."

DİNCİ-GERİCİLİK VE "OKYANUS ÖTESİ"

Sermayenin dinci-gerici temsilcilerinin "Okyanus ötesi" ile ilişkileri köklüdür. 1960'lı yıllarda CIA'nın "Komünizmle mücadele dernekleri" projesinde tetikçi olarak kullanılan bu gerici akım, adım adım iktidara taşındı. Bundan ABD kadar 12 Eylül faşist darbesini yapan generaller, sermaye ve "ana akım" medya da sorumludur. ABD'nin "proje partisi" olarak tarih sahnesine çıkan AKP'nin iktidara taşınmasının yolunu döşeyen de onlardır.

Dinci-gericiliğin diğer ana kanadı Fethullah Gülen cemaati de ABD ile organik bağ kuranlar tarafından kurulup palazlandırıldı. Gülen'in 1960'lı yıllarda Erzurum'da komünizmle mücadele derneğinin kurucusu olması, ilişkilerin ne kadar köklü olduğuna işaret ediyor. "Okyanus ötesi" tanımı daha çok Güleciler için kullanıldı. Oysa Fetullahçılar ile uzun yıllara yayılan bir koalisyon kuran AKP

bu konuda onları da fersah fersah geride bıraktı. 19 Mart darbe girişiminin Trump onaylı yapılması, onlar için esas kıblenin Washington olduğunu birkez daha gözler önüne serdi.

Boykot kararının ilanından sonra "yerli ve milli" safsatalarına sarılan AKP-MHP rejimi, Trump'ın desteği ile saldırıya geçtiği ortaya çıkınca panikledi. Bir yandan "demokrasi/milli irade" üzerine açıklamalar yaparlarken, aynı zamanda küstahça tehditlerin dozunu arttırdılar. Toplumsal meşruiyetini büyük oranda yitiren saray rejimi, Trump'ın bahsettiği "milli iradenin" bekası için halka ve gençliğe karşı kılıç kuşandı.

PANİK İÇİNDE SALDIRIYORLAR

Yağma ve talana dayalı rejimi "meşru" yollarla ayakta tutmanın mümkün olmadığını fark eden Erdoğan yönetimi, 31 Mart 2024 seçim hezimetinin ardından karşı saldırı hamlelerini hazırlamaya başladı. Keyfi tutuklamalar, sansür, kaba tehditler, kumpasa dayalı iddianamelere dayanarak adım adım 19 Mart'ı hazırladılar. Trump'ın da desteğini alınca harekete geçtiler.

Ancak sarayın hesapları sokaklara uymadı. Zira ne gençliğin ve halkın direnişini ne bunun basıncı altında kalan CHP'nin sokaklara çıkabileceğini hesapladılar. Milyonlar sokaklara çıkınca neye uğradıklarını şaşırdılar.

Ellerinde kirli propaganda, kaba tehditler ve zorbalık dışında bir araç kalmadı. Polis şiddeti, güdümlü yargı kararları, yandaş medyanın yalan ve uydurma haberlerini, Erdoğan'ın saldırgan açıklamaları ve MHP şefinin "Evinizde oturun yoksa tetikçilerimizi üstünüze salarız" tehditi tamamladı.

Ne var ki zorbalık bu defa istenen sonucu yaratamadı. Halk hareketi dalgası ilk haliyle olmasa da boykot, gençliğin eylemleri, mitingler, çocukları tutsak alınan ailelerin başlattığı mücadele ile devam ediyor. Kitlelerin mücadelesinden büyük bir korkan saray rejimi polis şiddetine, işkenceye, tutuklamaya, tehdide daha çok sarılmaya başladı. Bu gözü dönmüş saldırganlığın öte yüzünde ise panik var.

Çünkü gayri meşru bir rejimi salt şiddet araçlarını kullanarak uzun süre ayakta tutmak kolay değil.

"DARBE" PÜSKÜRTÜLDÜ, "CUNTA" NE OLACAK?

Uzun süredir kitleleri sokaktan uzak tutmaya çalışan CHP yönetimi, bir anlamda 19 Mart darbesine giden yolun açılmasına katkı sundu. Saray rejiminin yolsuzluklarına, usulsüzlüklerine, keyfi dayatmalarına, yasaları ayaklar altına alarak yönetmesine karşı ciddi bir muhalefet göstermeyen CHP, rejimin son darbesiyle yere serilmek üzereyken, sokaklara çıkan kitleler tarafından kurtarıldı. Böylece CHP sokakta siyaset yapma kararı almak zorunda kaldı. CHP lideri Özgür Özel halka ve gençlere hitap ederken, "sizin desteğinizle darbeyi püskürttük" dedi. Sokakta siyaset yapmaya devam edeceklerini vaat etti. Boykota ile mitinglere devam edileceğini ilan etti.

Geçerli tüm oyları alarak yeniden CHP Genel Başkanlığı'na seçilen Özgür Özel, kurultayda yaptığı konuşmada ise şunları söyledi: "Millet bu darbeyi püskürttü ama karşımızda bir cunta kaldı. Darbeyi planlayanlar bir önceki seçimin sonuçlarından dolayı sarayda, bakanlıklarda, devlet dairelerindeki makam odalarına hapsedilmiş bir cunta olarak durmaktadırlar. Ama sokaklar, medyanlar, irade, halkındır, milletindir, bizimle birliktedir..."

Özel'in rejimi "cunta" olarak tanımlaması, AKP-MHP gericiliğini çileden çıkardı. Suçüstü yakalanmanın yarattığı paniği yansıtan açıklamalar yaptılar. Tam bir utanmazlıkla "milli irade", "demokrasi" gibi lafları tekrarladılar.

Esas mesele tanımlama yapmak değil, bu cunta rejiminin nasıl yıkılacağı... Özgür Özel, erken seçim sandığı kurula kadar eylemlere devam edeceklerini söyledi. Kitle hareketinden güç alarak, işi "Denizlerin yoldaşlarıyız" deme noktasına getirdi. Partisini kurtaran kitlelerin nabzına göre şerbet vermeye çalışıyor. Öte yandan devrimci mirasa atf yapmak durumunda kalması, kitle mücadelesinin ne kadar etkili olabileceğini gösteriyor.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ve CHP'ye kayyım atamak için saldırıya geçen iktidarın hevesleri şimdilik kursağında kaldı. Kitlelerin kararlı direnişi olmadan bu saldırı püskürtülemezdi. Ancak olay bitmiş değil. Görüldüğü kadarıyla dinci-faşist rejim ilk fırsatta yeniden saldırmayı deneyecektir. "Cunta rejimi" 19

Mart öncesine göre daha yıpranmış olsa da, saldırıya geçtiğinde CHP'nin nasıl bir tutum geliştireceği olayın seyri bakımından önemlidir. Kitlelerle birlikte sokaklar da mı olacak, havlu atıp geri mi çekilecek, göreceğiz.

TEK ADAM DİKTASINA KARŞI MÜCADELE SÜRÜYOR

Gençler başta olmak üzere toplumun geniş kesimlerinin sokaklara çıkması, tek adam rejiminin zorbalığa dayalı tahakkümünü sarstı. Vahşi polis şiddeti, gözaltılar, işkenceler, tutuklamalar ne gençleri ne halkı yıldırıp geri adım attıracıydı. Ne kadar çırpınsınlar da mücadeleyi engelleyemiyorlar. Tutuklananlar zindanlardan "mücadeleye devam" mesajları gönderiyor. Tutuklanan gençlerin aileleri bir araya gelerek keyfi tutuklamaların gayri meşru olduğunu, çocuklarının derhal serbest bırakılması gerektiğini dillendiriyorlar. Hem okul boykotu hem "tüketmiyoruz" eylemleri ile mücadeleyi sürdüren gençler, "arkadaşlarımız özgür olana kadar mücadeleye devam" şiarını yükseltiyorlar. Kitlelerdeki mücadele eğiliminin farkında olan CHP haftada bir İstanbul'da, her hafta farklı bir kentte miting yapma kararı aldı.

Topluma orta çağ karanlığı, yoksulluk, sefalet ve zorbalıktan başka "sunacak" bir şeyi kalmayan rejime, geniş halk kitlelerinin onay vermesi artık mümkün görünmüyor. Geleceği çalınan genç kuşakların bu rejimle barışık olmaları olası değil. Rejim "rıza üretme" rezervlerini tüketmiştir. Bundan dolayı her işi sopa ile halletmeye odaklanıyor.

Bu süreçte rejimi daha derinden sarılabilecek gücü temsil eden işçi sınıfının bir sınıf olarak mücadele sahnesine çıkamaması, Erdoğan-Bahçeli gericiliğinin çöküşünü geciktiren en önemli etkidir. Ancak kitlelerin ve gençlerin mücadeledeki kararlılığı işçi sınıfının da sarsılıp canlanmasına vesile olabilir. O zaman ne sermaye ne de Trump tek adam diktasını kurtarabilir.

Halk hareketi ve sermayenin tutumu

Eylemli halk hareketinin patlak vermesinde gözaltı ve tutuklamalar tetikleyici biri rol oynadı. Kurulan kumpasla Ekrem İmamoğlu ve onlarca kişinin tutuklanması bardağı taşıran son damla oldu. Gençler, işçiler, emekçiler, kadınlar, toplumun farklı ezilen kesimleri sokaklara indiler. AKP iktidarı baskı ve şiddeti boyutlandırarak tepkiyi frenlemek istedi. Binlerce kişi gözaltına alındı, yüzlerce kişi tutuklandı. İşkence, baskı, gözaltı ve tutuklamalar ayyuka çıktı. Ancak zorbalık bu defa ters tepti.

Gelişebilecek bir halk hareketi sadece iktidarın değil, sermaye sınıfının da en büyük korkusuydu. Bu nedenle, tekeli sermayedarların örgütü TUSİAD AKP iktidarının baskıcı politikalarını eleştirmek ihtiyacı duymuştu. Sermayeyi palazlandıran ekonomi politikalarını alkışlarken, artan hukuksuzluk ve keyfiyetten duyduğu rahatsızlığı ürkekçe de olsa dile getirmek zorunda kalmıştı.

AKP buna bile tahammül edemedi. TUSİAD'ın üst düzey temsilcileri gözaltına alındı. AKP sözcüleri zehir zemberek açıklamalar yaptılar, aba altından sopa gösterdiler. TUSİAD'ı "vesayetçilik"le suçladılar.

***

AKP iktidarı 23 yıldır sermayenin çıkarlarını korumada sınır tanımadı. Her zaman sermaye örgütlerini memnun eden icraatlara imza attı. TUSİAD da onun döneminde karlarını katladığı için Erdoğan'a tam destek verdi. Bununla birlikte son süreçte AKP iktidarının yargıyı araçsallaştırmasına, siyaseti dizayn etme yaklaşımına yönelik eleştirilerini artırdılar.

TUSİAD, CHP ve diğer düzen partilerinin AKP iktidarının kuşatması altında olmasından rahatsız. AKP iktidarının düzen muhalefeti kriminalize etmeye yönelik yaklaşımını düzenin geleceği açısından sorun olarak görüyor.

Sermaye baronları AKP iktidarının siyaseti dizayn etme, Ekrem İmamoğlu'nun önünü kesme saldırısının ağır ekonomik sonuçları konusunda da rahatsızlar. Bu sonuçlardan biri maliyeti yüksek kur oluşturuyor. Diğerleri yüksek enflasyon, yüksek faiz vb...

Sermaye baronları bu şiddette bir şoku kaldıramayacaklarını ifade ediyorlar. Merkez Bankası uygulanan yıkım politikaları sayesinde yaklaşık 65 milyar dolarlık net rezerv biriktirmişti. 19 Mart

operasyonu üç gün içinde yaklaşık 25 milyar doların erimesine neden oldu. Merkez Bankası'nın net rezervinin yüzde 38'i buharlaştı.

Sermaye baronları CHP'nin etkisizleştirilmesi operasyonu nedeniyle derinleşen siyasal krizin ekonomik krizi ağırlaştırması ve yüksek faiz dalgasına yol açmasından dolayı kaygılılar. Artan siyasi riskler ve belirsizlik nedeniyle krizin daha da büyümesinden korkuyorlar. Yargının siyasallaştırıldığına dair güçlü inanç nedeniyle uluslararası sermayenin ülkeyi terk etmesinin yaratacağı sonuçların gerilimini yaşıyorlar.

Zira sermaye ekonomide güven ve istikrara önem verir. Harcamaları, yatırımları güven sayesinde yaparlar. Rejimin CHP'ye yönelik operasyonu, burjuvazinin istediği risksiz ekonomik ve siyasi ortamı

bozdu. Kredi Risk Primi şimdiden 300'lerin üzerine çıktı. Bu nedenle Türkiye'nin uluslararası borçlanma maliyetleri arttı. Döviz cinsinden borcu büyüdü. Finansal istikrar bozuldu. Bu süreç sermaye kaçışına yol açtı.

Sermaye son operasyon nedeniyle AKP iktidarının ekonomi politikasının başarısız olacağını düşünüyor, bu nedenle tedirgin oluyor. Şimşek programının iflasa doğru sürüklendiğini daha açık ifade etmeye başladılar.

Ancak, yaşanan gerilime rağmen bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da sömürü düzeninin bekası için elbirliğiyle çalışmaya devam edecekler. Ağırlaşan krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeyi hedefleyen sosyal yıkım politikalarında ortaklaşmayı sürdürecekler.

H. YAĞMUR

Aşılan korku duvarları...

Düzenin devamlılığı için zorun şart olduğunu savunanların en büyük yanılgısını tarih defalarca gözler önüne sermiştir.

Zorbalığa maruz kalanlar da hak ve özgürlüklerin ancak mevcut düzenin sınırları aşıldığında kazanılabileceğini defalarca yaşayarak öğrenmişlerdir.

Kitlelerin bastırılmış öfkesi yıllarca süren sömürü, adaletsizlik ve zorbalık karşısında patlak verdiğinde, egemenlerin tüm hesapları bozulur.

İşte o zaman her şey rayından çıkar. Ya eski köhnemiş yapı çöker ya da toplum daha büyük bir baskı düzenine sürüklenir.

Ancak korku duvarlarını geride bırakmış olsa da, geniş emekçi kitlelerin ve gençliğin örgütlü mücadelesi olmadan hiçbir şeyin yoluna girmeyeceği de açıktır.

EGEMENLERİN KORKUSUNU BÜYÜTEN KİTLE HAREKETİ

Victor Hugo, 1793 isimli eserinde Fransız devrimi öncesi Paris'i anlatırken, "Her şey korkunçtu ama kimse korkmuyordu" der. İşte diktatörleri en çok sarsan da budur. Yönetilenlerin artık korkmamaya başladığını fark ettiklerinde, düzenlerini korumak isteyen diktatörler daha fazla korku yaymak için her türlü baskı ve zorbalığı devreye sokarlar.

Her otoriter rejim gibi dinci-faşist iktidar da kendisini mutlak otorite sanarak hareket ediyor. Medyayı, yargıyı, orduyu, polisi, bürokrasiyi kullanarak iktidarını ilelebet sürdürebileceğini var sayıyor. Ancak tarih boyunca hiçbir diktatörlük geniş halk kitlelerinin örgütlü mücadelesi karşısında uzun süre ayakta kalamamıştır. En alttakiler sesini yükselttikçe despotların korkusu büyür ve

korku büyüdükçe baskı mekanizmaları na daha çok başvurulur. Türkiye'de yaşananlar da bu gerçeğin bir yansımasıdır.

19 Mart'tan itibaren büyüyen sokak eylemleri dinci-gerici rejimin daha da azgınlaşmasına yol açarken, diğer taraftan derinleşen korkusuna ayna tutuyor. Saray rejiminin başı Erdoğan'ın tehdit dolu konuşmaları, korkunun boyutlarını da ortaya koyuyor. Kitle hareketlerini hedef alan Erdoğan elbette despotluğun artmasının öfkenin büyümesine yol açacağını biliyor.

Ancak başka bir yolunun olmadığını görüyor. Bu nedenle saray rejimi toplumsal hareketliliği bastırmak için her yolu deniyor. Polis şiddeti, yargı sopası, medya manipülasyonları eşliğinde dini söylemlerle zihinleri bulandırmaya ve korku duvarını yeniden inşa etmeye çalışıyor.

HER ŞEYİN RAYDAN ÇIKMASI GEREKİYOR!

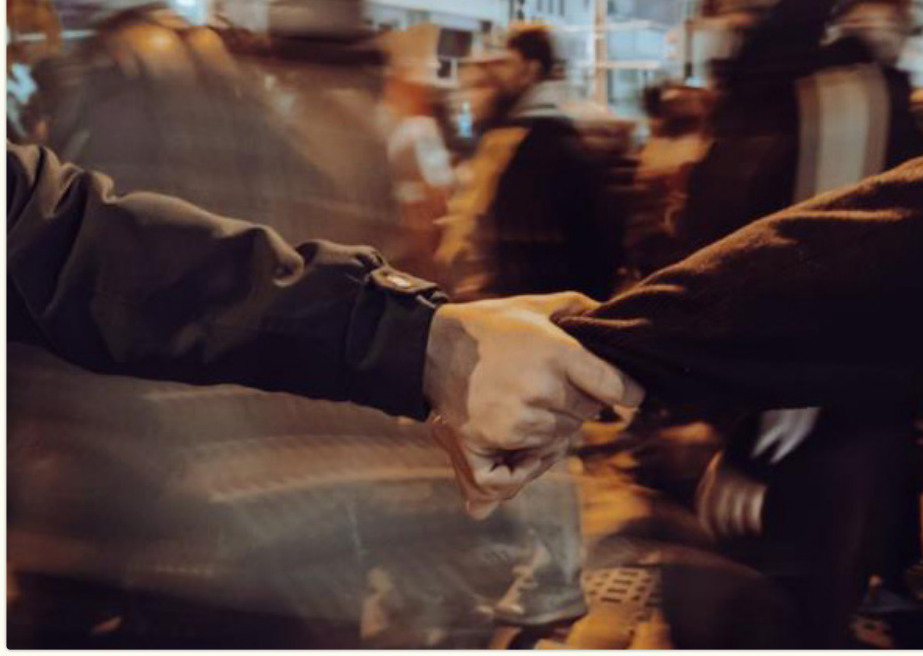
Bugünkü düzen içinde kazanım elde etmenin ve kazanılanları korumanın kolay olmadığı görüldü. Düzen en basit demokratik hakları kazanmak ve kullanmak bile ancak örgütlü mücadeleyle mümkün. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinden nefret eden saray rejimi, korkuyu yayarak kitleleri sindirebileceğini var sayıyor. Baskı ve terörü tırmandırarak mevcut düzenin "istikrar"ını sağlamaya çalışıyor. Ancak her şeyin rayına oturması ve "istikrara" kavuşması için, önce bu köhnemiş düzenin raylarından çıkması gerekiyor. Mücadele büyüdükçe ve örgütlü hale geldikçe, kitleler kendi "kaderlerini tayin etme" gücünü eline alacaktır. İşte o zaman, hiçbir baskı aygıtı onların karşısında duramayacaktır. Sergilenen terör ve zorbalığa rağmen artık kimse korkmuyor. Ve korku duvarını aşanların karşısında hiçbir diktatörlüğün ayakta kalma şansı yoktur.

VELİ AYDIN

Direniş ve insan olmanın onurunu taşımak!

Ülkemizdeki ekonomik ve siyasi krizin tablosu giderek ağırlaşıyor. Özellikle AKP iktidarı ile birlikte demokratik hak ve özgürlükler bir bir gasp edildi. Yağma, talan, soygun politikaları ile yaşam alanları yok edildi. Sermayenin çıkarları doğrultusunda hayata geçirilen baskı ve gerici politikaları toplumsal çürümeyi derinleştirdi. Geline yerde çürüme inanılmaz boyutlara ulaştı. İnsanlar enkaz altında kurtarılmayı beklerken çadırlar satıldı, inşaat ihaleleri açıldı. Filistin’de soykırım yapan katil İsrail’e yakıt taşındı. Çocuk yurdunda cinsel istismar yaşanırken ülkenin bakanları “bir kereden bir şey olmaz” diyebildi. Emekçiler peynir alamazken ülkeyi yönetenler yemek tarifleri verebildi. 5 çocuk bir barakada yarken aile bakanı anneyi hedef gösterebildi. Madenciler alınmayan üç kuruşluk önlemler yüzünden kitlesel ölüme terk edilirken, “fıtrat” denilebildi... Bunlar yalnızca ilk akla gelenler...

Tüm bu pervasız icraatlara karşı toplumda biriken öfke, düzen muhalefeti CHP’yi hedef alan saldırının ardından sokaklara taşıdı. Gençlik kitlelerinin direngen ve kararlı duruşu toplumun çeşitli kesimlerini baskı ve zorbalık düzenine karşı tutum almaya teşvik etti. Toplumun aynası olması gereken oyuncu ve sanatçıların bir kısmı da kendi özgürlükleri ve varlık koşulları için direnişten yana duruş sergiledi. Eylemlere katıldı, tüketim boykotu çağrısı yaptı, polis ve tutuklama terörüne tepki gösterdi, vb. Zira sanatçı ve oyuncular da zaman zaman dinci-fa-

şist iktidar ve trolleri tarafından hedef alınıyor. İktidarın “kültürel hegemonya kurma” hedefine ulaşmak için dayatılan gerici politikalarla festivaller yasaklanıyor, filmler sansürleniyor, konserler engelleniyor. Herhangi bir toplumsal meseleye tepki gösteren sanatçılar gözaltına alınıyor, rejime biat etmeyenler, trollerin organize ettiği linç saldırılarına maruz bırakılıyor.

Geçtiğimiz aylarda Haziran Direnişi’ne destek verdiği gerekçesiyle menajer Ayşe Barım’ı tutuklatan iktidar hem topluma hem de oyunculara gözdağı vermeyi hedeflemişti. Buna rağmen oyuncu ve sanatçılar dinci-faşist saldırılara tepki

göstermeye devam etti. Oyuncu Aybüke Pusat, tüketim boykotuna destek vermesinin hemen ardından rol aldığı TRT’deki diziden atıldı. Oyuncu Cem Yiğit Üzümcüoğlu boykotun Anayasa’daki tanımını sosyal medya hesabından paylaştığı için gözaltına alındı. Sanatçı Sevinç Eratalay da Mahir Çayan’a dair yaptığı paylaşım gerekçesiyle gözaltına alındı.

Bir toplumsal patlamanın kendi sonunu getirebileceğinin farkında olan dinci-faşist iktidar, 19 Mart’tan beri sokağa çıkanlara yönelik kin ve öfke kusuyor. Eylem yasakları, eylemlere yönelik azgın saldırı, gözaltı ve tutuklama terörünün yanı sıra gözaltında cinsel taciz, aileleri

tehdit, soruşturma, işten atma gibi çeşitli saldırı biçimleri de devreye sokuldu. Bu saldırı furyasından eyleme sınırlı da olsa destek veren kesimler de payına düşeni aldı. Rejimin şiddet aygıtlarıyla ortak hareket eden YÖK, boykota katılan öğrencileri tehdit ediyor.

Bu iklimde baskı ve zorbalığa ses yükseltenler olduğu gibi, hala sessiz kalan ve rejime dalkavukluk yapanlar da var elbette. Tarihin her döneminde de olacaktır. Ancak çelişkilerin derinleştiği koşullarda insan olmanın onurunu taşımak taraf olmayı gerektirir. Ya zorbanın ya da direnenin tarafındasındır. İnsan kalmanın onurunu taşımak için emeğin ve mücadelenin, saldırılara karşı direnişin tarafı olmak gerekiyor.

Sessiz kalınan her baskı ve saldırı çok daha ağırlaşarak emekçilerin karşısına çıkıyor. Tepkisiz kalınan her toplumsal olay çürümeyi derinleştiriyor. Toplumdaki çürüme ve yozlaşmayı durdurmak, tüm baskı ve saldırılara rağmen geri adım atmadan direnişi ve onurlu duruşu sürdürmekle mümkündür.

Adnan Yücel’in dediği gibi:
Saraylar saltanatlar çöker
kan susar birgün
zulüm biter.
menekşelerde açılır üstümüzde
leylaklarda güler.
bugünlerden geriye,
bir yarına gidenler kalır
bir de yarınlar için direnenler...

S. TEBER

TALİMATI VERENİ TANIYORUZ...

Bolu’da Kartalkaya’da 78 kişinin hayatını kaybettiği Grand Kartal Otel’de çıkan yangın için hazırlanan bilirkişi raporunda kurtarma önceliğinin “ayrıcalıklı misafirler”e verildiği iddia edildi.

İhmal, rant ve talan politikalarının eseri olan Kartalkaya katliamı sonrasında kendisi de otel sahibi olan Turizm Bakanı’da dahil olmak üzere katliamın sorumluları hiçbir hesap vermedi. Şimdi de yangında kurtarılmak için “ayrıcalıklı misafirlere” öncelik verildiği iddiası ihmallemelerle örülü sürecin ardındaki bakış açısını da ortaya çıkardı.

Hürriyet’ten Mesut Hasan Benli’nin haberine göre, yangınla ilgili hazırlanan

Kartalkaya’da öncelik “ayrıcalıklı misafirlere”

bilirkişi raporunda, yangın sırasında bazı “ayrıcalıklı misafirler”in önce kurtarılmak istendiği, bu nedenle genel uyarı sistemlerinin devreye sokulmayarak izdihamin önlenmeye çalışıldığı tespitine yer verildi. Otel yöneticilerinin ve personelin, yangını herkese aynı anda duyurmak yerine belirli kişilere öncelik tanıdığı ifade edildi. Bu iddia video kayıtlarına ve telefon görüşmelerine dayandırıldı.

Katliamda kurtarma önceliği emrinin kimin verdiği şu anda belirsiz. Ama biz katliamın esas sorumlularını zaten biliyoruz.

AKP iktidarı sermayeye hizmette sı-

nır tanımazken, sermayenin rantına engel olacak her türlü denetimi ortadan kaldırdı. Yasaları, yönetmelikleri, denetim kurullarını değiştirdi. Bunların sonucu olarak ortaya çıkan ve çoğu ölümlerle sonuçlanan felaketleri ise “kaza” diye geçiştirdi. Rant sisteminin doğrudan ürünü olarak yaşanan ihmalleri “şehven yaşanan olaylar” olarak sundu. Kural dışı ödüllendirildi ve teşviklerle bazı çevreler ihya edildi.

Resmi rakamlara göre 23 yılda ki 24 “faciada” 54 bin 780 insan yaşamını yitirdi. Tüm bunlar olurken gerçek sorumlular gizlendi, göstermelik mahkemeler

kuruldu. Kartalkaya Katliamı da dahil olmak üzere hiçbir katliamda tek bir devlet görevlisi yargılanmadı.

Şimdi bu tabloya birde “ayrıcalıklı olanı önce kurtar” mantığının eklendiği görünüyor. Peki bu durum şaşırtıcı mı? Adına kapitalizm denilen bu düzende sermaye sınıfının ya da ona mensup olanların çıkarları, toplumun geri kalanının çıkarlarından, yaşam ve gelecekle rinden daha değerlidir. AKP döneminin farkı bunun gelinen yerde göze parmak bir hal alması, denetimsizlik ve hesap sorulamazlığın aleni bir biçim kazanmasıdır. İşlerin yangında bile “önce ayrıcalıklı olanı kurtar” arsızlığına varması yaşanan çürümenin özlü bir göstergesidir.

Birleşik, kitlesele, devrimci bir gençlik hareketi için!

Gençlik hareketi uzun yıllardır olmadığı kadar yaygın ve kitlesele bir eylemlilik süreci içinde. Farklı kentlerdeki üniversitelerde ülkenin siyasal atmosferinin boğuculuğuna karşı güçlü bir çıkışı ifade eden bu süreç, “tatil”in araya girmesiyle kısmi bir durağanlık yaşadı. Baskı, gözaltı ve tutuklama furyasına eklenen “tatil”in uzatılması, hareketi sönümlendirmeyi hedefliyordu. Günün en acil görevi, hareketi yaşadığı kısmi durağanlıktan çıkartmak, canlandırmak, süreklilik kazanmasını sağlayacak yol ve yöntemler bulmaktır.

Bunun için öncelikli olarak hedeflenmesi gereken, hareketin ilk anında başlayan, yaygınlık kazanan forumların güçlendirilmesi ve öğrencilerin ortak karar alma zeminleri haline getirilmesi çabasına yoğunlaşmaktır. Bu çaba aynı zamanda öğrencilerin en geniş katılımını sağlamayı ve canlı bir içeriğe kavuşturmayı hedeflemelidir.

Bugün forumlar hareketin en geniş bileşenini yan yana getirecek, iradeleri bütünleyecek önemli araçlar durumundadır. Giderek forum iradeleriyle birleşen hareketliliği fakülte ve bölümler temelinde yaygınlaştırarak meclisler kurmak, dolayısıyla hareketlilik içindeki en geniş öğrenci bileşenini bu temelde örgütlü bir tartışma ve eylem birliğine sevk etmek önemli bir ihtiyaçtır.

Diğer bir ihtiyaç, sürecin somut talepler üzerinden ortaklaştırılmasıdır. Bu çaba değişik kentlerdeki hareketliliği ortak talep ve istemler zemininde birleştirmeyi kolaylaştıracaktır. Farklı üniversitelerden yansıdığı kadarıyla talep ve istemler konusunda asgari bir ortaklığın olması önemli bir avantajdır.

Kampüslerde somut talep ve istemlerin kendini ifade ediş biçimi olarak ortaya çıkan, farklı üniversitelere yayılan, ancak görüldüğü kadarıyla güçlü bir etki yaratamayan “akademik boykot”un örgütlenmesi süreci yeniden canlandırılmalıdır. Talep ve istemler ile eylem bütünlüğü, temelde kampüslerde boykotun uygulanabilmesi olarak hayat bulmalıdır.

Talepler ve eylem hattını bütünlüğü içinde geline yerde hareketin nasıl örgütleneceğine dair sürdürülen politik tartışmalar gençlik hareketi ve gelişimi açısından önemlidir. Yaşanan gençlik isyanının örgütlü mevziler kazanması ça-

bası, hareketin önümüzdeki dönemini tayin edecek önemde bir halkadır. Bunun gerektirdiği bir ciddiyetle ele alınmalıdır.

Hareketin nasıl örgütleneceğine ilişkin tartışmaların, olabildiğince hareketin tüm bileşenlerini ve eylemli sürece katılan öğrenci kitlelerini kapsaması için özel bir çaba harcanmalıdır. Dar zeminlerde, zayıf bileşenli forum ya da toplantılarda yapılan tartışmalar ve alınan kararlar böylesi geniş bir hareketliliği yansıtamaz. Dahası buralarda alınacak kararlar bizzat hareketliliğin içinde boşa düşer. Oluşan forumların en geniş bileşenle toplanması ihtiyacının altını önemle çizmek istiyoruz. Forumların aynı zamanda sürecin hangi talepler, nasıl bir eylem hattı ve hangi biçimlerde örgütlenme tartışmalarının yürütüleceği ve yanıtların aranacağı önemli zeminler olduğunu bir kez daha vurgulamak istiyoruz.

ÖTK TARTIŞMALARI ÜZERİNE

Farklı üniversitelerden yansıdığı kadarıyla, hareketin nasıl örgütleneceğine dair tek yanlı bir ÖTK tartışması sürüyor. Öncelikle şunu belirtmeliyiz: Güçlü bir mücadele tarihi olan bir gençlik hareketi geleneğimiz var. Bu tarih bir dizi anlamlı örgütlenme deneyimleri ortaya çıkartmış bulunuyor. Forumlar, üniversite meclisleri, ODTÜ-ÖTK, öğrenci dernekleri vb... FKF ve DEV-GENÇ'in bu tarih içindeki çok özel yeri, geniş kesimlerde kabul gören bir gerçeklik. Bu örgütlenmelerin her biri kendini ortaya çıkartan koşulların, birikimin, deneyimin ve mücadele sürecinin ürünü, hareket-eylem ve örgüt diyalektiğinin yansıması olarak hayat bulmuştur. Bugünün hareketliliği bu mücadele tarihinden öğrenmeli ama bugünün özgün koşullarını da gözetken bir yaklaşımı rehber edinmelidir. Kitle hareketlilikleri, somut koşulları ve ihtiyaçları gözetmeden ortaya konulacak örgütlenme modelleri içerisine sığdırılmaz.

Bu konuda şu noktaların altını özel olarak çizmek istiyoruz:

ODTÜ-ÖTK deneyimi ile 1980 faşist darbesi sonrası kurulan ÖTK'lar arasında isim benzerliği dışında bir bağ bulunmuyor. 1976-80 arası yaşanan ODTÜ-ÖTK deneyimi '60'lı yıllardan başlayan genel mücadele, dolayısıyla geniş örgütlülük sürecinin bir yansıması olarak hayat bulmuştur. Yükselen mücadele ve örgütlenme atmosferinde seçilen temsilcilerin üniversitenin karar alma süreçlerine dahil edildiği bir deneyim olarak yaşanmıştır. İçeriği, biçimi, işleyişi ve demokratik yapısı da buna göre oluşmuş, ODTÜ'de mücadelenin taşıyıcısı bir örgütlülük haline gelmiştir.

'80 sonrası ortaya çıkan ÖTK'lar ise YÖK tarafından öğrenci hareketini denetlemenin bir aracı olarak gündeme getirilmiştir. İşleyişi YÖK tarafından çizilen sınırlara göre belirlenmiştir. Söz hakkı ve yaptırımdan yoksun “resmi bir kurum” olarak, süreç içerisinde üniversite yönetimlerinin eklentisi bürokratik mekanizmalar haline gelmiştir. 2018 yılında ise olduğu kadarıyla da işlevsiz hale getirilmiştir. Bir-iki istisna dışında işleyen bir yapısı yoktur.

Kuşkusuz bu sözlerimizle, mevcut yapısına takılmayarak, ÖTK'ların gençlik mücadelesi için geri kazanılması çabasını dışlamıyoruz. Yer yer bu çabayı ortaya koyan üniversiteler de görüyoruz. Ancak, 19 Mart'ta başlayan gençlik hareketliliğinin nasıl örgütleneceği konusunda, ÖTK'ları mevcut haliyle hareketin ihtiyacına yanıt üretmeyen, onu geri zeminlere çeken bir önerme olarak görüyoruz.

Birincisi, öğrenci hareketinin kendini kampüslere, fakültelere, birimlere yöneltmesi, buralarda örgütlenip derinleşmesi önemlidir ancak temsiliyet işleyişi üzerinden bu başarılabilir. Çünkü hareket kendini daha baştan sokakta, siyasal ve toplumsal sorunlar üzerinden inşa etmiştir. Kurulmaya çalışılan diktatörlüğe

karşı mücadele, kitlesele inisiyatif içinde ortaya çıkmıştır. Şu ana kadar fiili-meşru bir mücadele hattı ile yolunu yürütmüştür. Onu alıp sadece öğrenci temsiliyetleri formuna kavuşturmak doğru değildir.

İkincisi, forumlar ve giderek fakülteler üzerinden oluşabilecek meclislerin, hareketlilik içinde mücadeleyle yeni tanışan geniş kesimlerin inisiyatif ve iradelerinin açığa çıkartılması, gençliğin mücadele potansiyelinin olabildiğince geniş örgütlenme deneyimleri ile mücadelenin ihtiyaçları üzerinden konumlandırılması gerekir. Bu ise “dar temsiliyetlerle” değil, “yaygın tabanlı” örgütlenmelerle olanaklı olabilir. Fiili-meşru bir gençlik hareketine daha sürecin başında ÖTK ile tepeden bir gömlek giydirmeye çalışmak, var olan hareketliliği felç etmek sonucunu doğurur.

Üçüncüsü, ülkedeki diktatörlüğe kafa tutmaya çalışan bir hareketi üniversitelerde işlemez durumda olan ÖTK'ları canlandırma hedefine yöneltmek, sandıldığı gibi kitle tabanını genişletmez, somut durumda tersine daraltır. Hareket somut politik taleplerle, buna yanıt üretebilecek geniş tabanlı örgütlenmelerle güçlendirilebilir. Hareket içinde ortaya çıkan mücadele istek ve enerjisini kapsama hedefi, hareketin geniş tabanlı örgütlenmesi ihtiyacının somut yansımasıdır. ÖTK önermesi, hareketin gelişim dinamiklerini ÖTK'ların etkinleştirilmesi sınırlarına daraltır. Hareketi ortaya çıkartan dinamikler ile ÖTK örgütlenmesi arasında ters orantı vardır.

En geniş öğrenci kitlesi ile buluşmak için birim ve fakültelere dayalı örgütlenmeler şarttır. Bunun için öğrencilerin sollarının da mücadele konusu yapılması önemlidir. Ancak bu ÖTK gibi temsiliyet darlığında değil, bölüm ve fakülte meclisleri ya da benzeri fiili örgütlenmeler esas alınarak başarılabilir.

ÖTK ya da başka bir isimlendirme üzerinden hareketin örgütlenmesine dair yürütülen tartışmalar sadece bir “isim” tartışması değildir. Gelişen gençlik mücadelesinin kendisini nasıl örgütleyeceği ve yolunu nasıl yürüyeceği kapsamında politik bir tartışmadır. Bunun gerektirdiği bir hassasiyet ve kapsayıcılıkta yürütülmesi, harekete dair sorumluluğun bir gereğidir.

Gençlik isyanı ve gençlik profili üzerine gözlemler

G. Umut

Gençlik hareketinin son on yıllık tablosu içerisinde belli ileri çıkışlar olsa da, uzun yıllar sonra yaşanan bir gençlik isyanı ile karşı karşıyayız.

Gençlik isyanı, diploma iptaline sığdırmayacak ve düzen muhalefetine sınırları ile dizginlenemeyecek bir biçimde kendini toplumsal muhalefetin sürükleyicisi olarak ortaya koydu. Bu yanı sıra, gençlik kitleleri tarihsel bilinçten yoksun olsa da, gençlik hareketinin dinamikleri bu bilincin bir kez daha döne döne doğrulanmasını içermektedir.

BARİKATLARI AŞAN, KİTLELERİ SÜRÜKLEYEN GENÇLİK ÖFKESİ

Son beş yıl üzerinden bakıldığında bile, bugün yaşanan gençlik isyanının nüvelerini görmek mümkün. Bütün değerlendirmelerimizde tekrarladığımız “Gençlik öfke biriktiriyor” sözü artık bir olgu.

2021 yılında Boğaziçi Üniversitesi’nden başlayan “Özerk-demokratik üniversite!” eylemleri, 2023 yılında barınma sorununun ölümle sonuçlanmasının ardından yapılan Zeren Ertaş eylemleri, 2024 yılında iki genç kadının katledilmesi sonrasında lise ve üniversitelerde kadın cinayetlerine karşı yapılan kitlesel eylemler ve 2025 yılının Mart ayında tek adam diktatörlüğünün keyfi yaptırımlarına karşı gelişen gençlik isyanı...

Son yaşanan eylemli süreçte bakıldığında, şu noktaların altı çizilebilir:

AKP iktidarının tüm saldırılarına rağmen gençlik kendine bir çıkış olanağı yaratmıştır.

Bu topraklarda politik gençlik hareketi geleneği vardır ve yok edilememiştir!

Gençlik hareketi içerisinde bir özne olarak var olmak isteyenler üniversiteler/fakültelere dayanmak zorundadır.

Gençlik isyanının politikliği ve çıkış saikleri

İstanbul Üniversitesi önünde barikatları zorlayan ve Beyazıt Meydanı’na yürüyen gençliğe eylem çağrısını ilerici ve sol gençlik örgütleri yapmıştır. Barikatın zorlanmasında çağrıya karşılık veren gençlik kitlelerinin basıncı var.

“Akademik boykot” çağrısı ODTÜ öğrencileri tarafından yapılmıştır ve tüm üniversitelere yayılmıştır. Ancak “akademik boykot” üniversiteleri işlemez hale getirecek biçimde yapılamamıştır. Belli

başlı üniversitelerde bazı bölümleri dışta tutarsak, yapılan gerçek anlamıyla boykot değildir. Daha çok üniversitelerde eylemler, forumlar ve yürüyüşler yapılmıştır. “Akademik boykot”un böyle gerçekleşmesinin en temel nedeni hareketin tablosudur. Ama bu haliyle bile boykot çağrısının politik ve pratik anlamı çok önemlidir.

Akademik boykota çağrı, üniversitelerde etkili olan gençlik örgütlerinin meseleye yaklaşımına, örgütlenme araçlarına bakışına, işleyişine göre değişmiştir.

Yanı sıra şöyle bir gerçeklik de var: Bir kez eyleme çıkan ve harekete geçen gençlik kitleleri “miting” ile “direniş” arasında ayrım yaptı. Daha önce on kişi olarak bile yan yana gelmeyen öğrenciler on binlerce kişinin katıldığı yürüyüşler gerçekleştirdi. Gençlik kitleleri bir kez yürümeye başlayınca da durmak istemedi.

Bu durum bazı üniversitelerde farklı yaşandı. Kulüp, topluluk işleyişinin güçlü, birlikte iş yapma kültürünün gelişkin olduğu üniversitelerde anti-demokratik dayatmaların da, talepler olmadan yürümenin de karşılığı daha az oldu. Ama bunlar genel içerisinde sınırlı örnekler olarak kaldı. Genelde eylemlere katılım kitlesel olsa da, üniversite içerisinde yapılan forumlara katılım daha sınırlı kaldı.

2 Nisan’daki tüketim boykotu da üniversitelilerden doğru yayılan bir çağrının ürünüdür. CHP’nin de çağrısı sahiplenmesinin ardından yapılan “tüketimden gelen güç” tartışmaları hareketin seyri içerisinde ayrıca değerlendirilecektir. Bir boyutu da hareketin CHP tarafından

kontrol edilmesini sağlayan, sınırlarını belirleyen, sınıfsal yanını gölgelemeye yönelik propagandayı işaret etmektedir. Ancak üniversitelerin tatil edildiği, bir şekilde eylemlerin sınırlandırılmaya çalışıldığı bir evrede toplumun tümünü içine alan bir tutum alma pratiği sergilendi.

AÇIĞA ÇIKAN PROFİL VE EĞİLİMLER

Gençlik isyanının en kritik dönemlerinde rol oynayan ilerici gençlik örgütleri olsa da, gençlik isyanına karşılık veren, üniversitelerinde ve kent meydanlarında harekete katılan geniş gençlik kitleleri homojen bir yapıda değildir ve bu da doğaldır.

Gençlik isyanının profilini anlayabilmek için kuşkusuz daha fazla veri ve bilgi bir ihtiyaç. Bununla birlikte, gelişen hareket ve gençlik isyanı içerisinde en fazla dikkat çeken yanlardan biri barikatları zorlayan gençlik kitlelerinin profilidir.

Bu profilin bir yanını da Saraçhane’de ve Bozdoğan Kemer’inde polis barikatını zorlayan, dilinden küfür, yüzünde maske, elinden bozkurt işareti eksik olmayan gençler oluşturuyor. Bu gençler aynı zamanda İstanbul’da ileri gençlik güçlerinin merkezi eylem çağrılarıyla örgütlenen Beşiktaş, Beyazıt, Maçka, Mecidiyeköy eylemlerinde de varlardı.

Zafer Partisi’nin etkisinde olduğu iddia edilen, üniversitelerde de var olan bu gerici-ırkçı örgütlenmelerin harekete etkisini abartmak, hareketi bu profil ile özdeşleştirmek yanlış olacaktır. Eylemlerde bu kesimlerin önce küfürlü sloganları atıp ardından da “Faşizme karşı omuz

omuza!” sloganını aynı tonda atabilmelerini de irdelemek gerekiyor.

On gün süren, altı tamamen doldurulamasa da üniversitelerde boykot örgütleyen, gençlik isyanına katılan kitlenin homojen olmaması anlaşılırdır. Farklı gençlik kesimlerinin tepkisinin aynı eylemde buluşmasının doğal bir sonucudur.

Gençlik kitlelerinin gerici burjuva ideolojilerinin etkisinde kalması, milliyetçi-ırkçı çizgide yönlendirilmesi yeni bir durum da değildir. Bu toprakların tarihinde Cumhuriyet’in ilanından ‘60’lı yıllara kadar düzenin denetiminde yer alan bir gençlik hareketi var.

Ve gençlik kitlelerinin bugünkü durumu toplumun genelinden de bağımsız değildir. Toplumsal yapıdaki aşınmanın en uç ve en diri yansıması gençlikte karşılığını bulur. Burjuva cumhuriyetin evrimi içerisinde dinci-faşist ideolojinin tüm toplumsal kesimlerde kendine yer bulduğu, ilerici ve devrimci değerlerde tahribatın yaşandığı bir dönemde ırkçı-milliyetçi esintinin gençlik içerisinde kendine alan bulması çok da sürpriz olmasa gerek.

Bu profilin gölgeleyemeyeceği şey ise “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!” ve “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganlarının yanı sıra “Kurtuluş sandıkta değil, sokakta!” sloganlarının da aynı netlikte yayılmasıdır. Ya da “Hükümet istifa!” sloganlarının hiç susmamasıdır. Yürüyüş haricinde yapılan eylemlerde milletvekillerine verdikleri tepkiler de önemlidir.

BU GENÇLER NEREDEN ÇIKTI?

30 yıllık diploma iptalinin yarattığı sarsıntı tek başına geleceksizlik girdabındaki gençlik kitlelerini sokaklara taşıyamaz. Bunun arka planında, çalışırken okumak zorunda olmaya, yurttan asansör kazasında ölebilmek ihtimaline, iş kazasında sakat kalma olasılığına, sinemaya-tiyatroya gidememenin, arkadaşlarıyla oturamamanın nedenlerine, öğün atlayarak açlığını bastırmaya çalışmaya, festivallerin yasaklanmasına, kulüplerin kapatılmasına, üniversitelere atanan kayımlara duyulan öfke yatıyor. Yarın ne olacağını bilememek, kaybedecek bir şeyinin kalmadığını hissetmek, tutuklanma, baskı, zorbalıkla yüz yüze kalmak,

bunun sorumlusu olarak görülen AKP'ye yönelik öfkeye dönüştü.

Ancak bunların yanı sıra, bu profilde, iktidarın ve gerici cephelerin türlü oyunları Kürt halkına ve Suriyelilere dönük düşmanlık, Mustafa Kemal sevgisinin ötesinde ırkçılık ya da "Türklük" övgüsü öne çıkmaktadır. Bu, seçim dönemlerinde Zafer Partisi, Sinan Oğan ya da Muharrem İnce'nin de kazanmaya çalıştığı gençlik içerisindeki eğilimi işaret etmektedir. Mansur Yavaş'ın Saraçhane'de ırkçı sözlerinin hitap ettiği kesim de bu kesimdir. Ancak bu geniş gençlik kitleleri içerisinde genel eğilim midir, yoksa bugün için bir eğilim olarak kendine bir yer mi bulmuştur? Bir takım saptamalar yapmak yerine, toplumda yaratılan gerici-faşist siyasal atmosferin bir sonucu olarak bakmak daha isabetli olacaktır. Bu gençlik kitlelerinin bir yanıyla 23 yıllık AKP iktidarı döneminin ürünü olduğunu unutmamak gerekir.

Geniş kitleler eylem içerisinde öğrenir, değişir ve dönüşür. Örneğin gençlik kitleleri polis şiddeti sonrasında, polisin depremden, kadın cinayetlerinde nerede olduğunu attıkları sloganlar ile sorguladılar. Bu sloganların solcu-ilerici öğrencilere dayandığı yeterince açıktır.

Eyleme çıkan geniş gençlik kesimlerini yaftalamak, yargılar sıralamak son derece sakıncalıdır. Gelişen hareketlilik içerisinde olguların gücüne dayanarak bir değerlendirme yapabilmek gerekir. Harekete doğru bir müdahale ve politika üretebilmek açısından bu önemlidir. Bu çerçevede, TKİP VII. Kongresi'nde işaret edilen şu değerlendirmeler güncelliğini korumaktadır:

"Her türden burjuva gerici çok yönlü sorunlar yumağı altında ezilen gençlik kitleleri içerisinde kendisine geniş bir alan bulabilmekte, gençliği düzen adına denetim altında tutabilmenin olanaklarını sonuna kadar kullanmaktadır. Bir yanda dinci-faşist iktidar odağının aparatları (tarikatlara, cemaatler, gerici-faşist vakıf ve kurumlar), öte tarafta gerici düzen muhalefetine her türden oluşumu adeta gençliğin üzerine çöreklenmiş durumda. Günümüz gençliği içerisinde, özellikle muhalif kesimlerde seküler milliyetçi akımların ve kemalistlerin hızla güç olabilmemesinin gerisinde de bu aynı olgu yer almaktadır. Yaşadığı çok yönlü sorunlara karşı öfkesi büyüyen ve bu sorunların sorumlusu olarak dinci-faşist iktidarı gören geniş gençlik kesimleri bu akımlara yüzünü dönmekte, öfkesini, tepkisini ve mücadele potansiyellerini düzen siyasetinin bu kanadı üzerinden ortaya koymaktadır." (Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması, www.tkip.org)

Üniversitelerden liselere gençliğin sesi yükseliyor...

Zorbalığa karşı direniş!

Gerici-faşist zorbalığa karşı liseliler ve üniversitelilerin sesi yükseliyor. Saray rejimi histerik saldırganlığına, sahip olduğu iktidar gücüne ve gözü dönmüş zorbalığına rağmen gençliği teslim almıyor.

Proje okul atamaları kapsamında keyfi dayatmalara karşı mücadele eden liseliler öğretmenleriyle dayanışmayı yükseltmekle kalmadılar, tek adam rejiminin despotluğuna karşı durduklarını da gösterdiler.

"BU DAHA BAŞLANGIÇ MÜCADELEYE DEVAM!"

MEB'in soruşturma tehdidinde, aileleri açmaza alma hamlelerine rağmen dört bir yanda liseliler oturma eylemleri yaptı, derslere girmedi ve kent meydanlarında eylemler gerçekleştirdi.

İstanbul'da liseli gençlik örgütlerinin çağrısıyla Beşiktaş ve Sultanahmet Meydanı'nda eylemler yapıldı. Polis, Beşiktaş'ta liselilerin yürümesine izin vermedi, üniversiteliler ise polis tacizine maruz kalan liselilere kalkan oldu. Berkin Elvan'ın unutulmadığı, MESEM vb. uygulamalara tepki gösterildiği kent meydanındaki buluşma, liseli gençlik örgütlerinin sürece hazırlığının bir göstergesi sayılmalıdır. Liseliler, geçtiğimiz aylarda kadın cinayetlerine karşı onlarca lisede eylemler yaptı. Gerici-faşist

zorbalığa karşı eylemler başladığında İstanbul'da hızla birliktelik oluşturma çabasının da bu sürece yansımaları söyleyebiliriz.

İstanbul, Ankara ve İzmir'in yanı sıra Amasya, Trabzon, Elazığ, Adana, Samsun, Antalya, Bursa'da liseliler direnişti. Proje okullarında başlayan eylemler şunu gösterdi: Liselilerin biriken öfkesi, öğretmenlerinin sürgün eder gibi atanmalarına karşı başlayan eylemlerle akacak kanal buldu.

***

Saray rejimi eğitim alanını yıllardır yapboz tahtasına çevirdi, her türlü keyfiyeti devreye soktu. Bu politikalar nedeniyle eğitim alanı bir yandan MESEM uygulamasıyla sermayenin talanına açıldı, öte yandan gerici eğitim uygulamalarıyla tarikatların/cemaatlerin cirit attığı bir alana çevrildi. Eğitime genel bütçeden ayrılan pay her yıl düşerken, üniversiteyi kazanan öğrenci oranı yüzde 31,6 düzeyinde kaldı. Paralı eğitimin "normal" sayıldığı, niteliksiz, anti bilimsel eğitim anlayışının egemen kılındığı sistemde okula gitme oranları çok düştü.

Saray rejiminin liseli gençliğe dayattığı ya ucuz işçilik ya da işsizlik. Gelecekleri cemaatlerin ve gerici örgütlenmelerin insafına terk edilen gençli-

ğe reva görülen şey, iş cinayetlerinde, sokak ortasında öldürülmek ya da intihara sürüklenmektir. Kirli siyasal hesaplar gereğince sürekli değiştirilen eğitim ve sınav sisteminin de gösterdiği gibi, gençlerin kaderi tek adamın iki dudağı arasına sıkıştırılmak istenmektedir.

Liseli ve üniversiteli gençler devam eden eylemleri ile bu karanlığı parçalamak için adım attılar. Önlerine koyulan barikatları zorladılar ve artık "bu mücadelede biz de varız" dediler.

TOPYEKÜN DİRENİŞİ!

Gerici-faşist zorbalığa karşı İstanbul Üniversitesi önünde barikatları yıkan üniversiteliler ve meydanlarda eylem yapan gençlik, toplumun üzerindeki "ölü toprağını" atmasına vesile oldu. Bu sürecin devamında ise liseliler, öğretmenleriyle dayanışma eylemlerini başlatarak geleceklerine sahip çıktılar.

Liselileri ve üniversitelileri eyleme geçiren esas olgu, tek adam iktidarının zorbalığı ve karanlık bir gelecek dayatmasıdır. Bu yanılla AKP iktidarı dışında bir iktidar görmemiş, baskı ve zorbalıkla dizginlenmeye çalışılmış, gelecekleri ellerinden alınmış gençlerin talepleri uğruna birleşik, kitlesel ve militan bir mücadele yürütmesi hem tek adam iktidarına hem dayattığı zorbalığa darbe vuracaktır.

Gençliğin mücadele potansiyeli ve görevler

S. Dede

AKP-MHP iktidarının faşist baskı ve zorbalığı tırmadığıyla başlayan süreç, başta on binlerce üniversiteli olmak üzere yüzbinlerin sokaklara çıktığı bir halk hareketine dönüştü. Görünürde burjuva düzen muhalefetine hedef alan saldırı, başta gençlik kitlelerinde olmak üzere yaşamlarını çekilmez hale getiren iktisadi-mali krize ve gerici faşist kuşatmaya karşı bir tepkiye dönüştü. Toplumda, özellikle de gençlik cephesinde yıllardır biriken öfke kampüsleri, sokakları, meydanları doldurdu. Tek adam rejiminin en temel demokratik haklara dahi büyük bir pervasızlıkla saldırması bardağı taşıran son damla oldu.

Hareketin kuşkusuz öne çıkan yanı gençlik cephesinde üniversitelere dayanmasıydı. AKP iktidarının özellikle de 2016'da OHAL'i fırsat bilerek üniversitenin bütün ilerici birikimini tasfiye ettiği, devrimci ilerici öğrencilere siyaset yasağı getirip dinci-faşist çeteleri palazlandırdığı, faşist disiplin yönetmelikleriyle, kayyum rektör, ÖGB, polis eliyle kuşattığı bir dönemin sonunda gençlik adeta bir kez daha "buradayız" dedi.

2016 yılından bu yana üniversitelerin bölünme eylemleri, Boğaziçi Üniversitesi Direnişi, Zeren Ertaş ve KYK eylemleri, kadın cinayetlerine karşı eylemler gibi gündemlerle çeşitli üniversitelerde eylemler gerçekleşti. Gençlik akademik ve toplumsal sorunlara karşı zaman zaman kitlesel çıkışlar yaptı. Bütün bunlar gençlik cephesinde biriken öfkenin ve mücadele potansiyelinin göstergesiydi. Nitekim 19 Mart'ta başlayan bu kitle hareketinde de gençlik yine en ön saflarda ve en dinamik kesim olarak kampüslerde, sokaklarda eylemde...

AKP-MHP iktidarı özellikle de gençlik cephesinden yansıyan tepkiden öylesine çekindi ki, azgın bir polis ve yargı terörünü devreye soktu. Binlerce kişi gözaltına alındı. Yüzlerce genç kopyala yapıştır mahkeme kararları ile tutsak edildi. Hareketin önünü alamayacaklarını anladıkları için bayram tatilini dahi direnişi zayıflatır ve bitirir hesapları ile uzattılar.

Gelinen yerde kitle hareketi durulsa da gençlik cephesinde öfke ve mücadele potansiyeli yerli yerinde duruyor. Çıplak baskı ve zorbalık, yüzlerce tutuklama bu öfkeyi dindirmek yerine gençliğin bilincini düzenin kimin düzeni olduğuna dair

açan bir yerde duruyor. Daha düne kadar kutsal görülebilen devlet, yargı, polis gibi kavramlar gençlik cephesinde tartışmaya açılıyor. Doğru dürüst eğitim alamadığı, yaşamsal ihtiyaçlarını karşılayamadığı, özgürlüğünün ve geleceğinin yok edildiği bir düzenin karşısında durmanın meşruiyeti geniş gençlik kesimleri tarafından sahipleniliyor. Eylem yasaklarına, azgın polis terörüne karşı başta gençlik kesimleri olmak üzere halk fiili meşru mücadele yolunu tercih ediyor.

GENÇLİĞİ VE GELECEĞİ ÖRGÜTLEMEK!

19 Mart'ta başlayan halk hareketi bir kez daha gençliğin dinamizmini ve bağrında taşıdığı mücadele potansiyelini gözler önüne serdi. Devrimci gençlik hareketi geleneğinin köklü olduğu bu topraklarda kuşkusuz bu tablo şaşırtıcı değildir. Nitekim 555 K eylemleri ile dönemin Menderes iktidarının saltanatını sarsan da gençlik yine hareketidir. '68'den '71'e mücadelenin yükseldiği her dönemde gençliğin önemli bir payı ve öncülüğü olmuştur.

Bu topraklarda FKF'den Dev Genç'e

güçlü bir politik gençlik hareketi geleceği vardır. Gençliğin kitlesel bir şekilde sokaklara çıktığı ve mücadeleye katıldığı her dönem toplumsal-siyasal sorunlar ile doğrudan ilgilidir. Akademik sorunlar ve taleplerin de elbette gençlik mücadelesinde bir yeri olmuştur. Ancak gençliğin kitlesel olarak politik çıkışlarının gerisinde çoğunlukla toplumsal-siyasal sorunlar ve saldırılar yatmaktadır.

Nitekim 19 Mart'ta gençliğe, kurulan polis barikatlarını yıktıran da yine toplumsal-siyasal saldırılar olmuştur. Derinleşen iktisadi-mali krizin faturasına, tek adam rejiminin pervasız saldırısına, keyfi uygulamalarına duyulan öfke, gençliğin gelecek ve özgürlük sorununa karşı biriktirdiği öfke ile bütünleşmiş ve kampüslerden kent meydanlarına akmıştır.

ŞOVEN-MİLLİYETÇİ ETKİYE KARŞI MÜCADELE!

Harekete geçen gençlik talepleri, söylemleri ve değer yargıları yönünden homojen bir kitle değildir. En ileri gençlik kesimlerinden milliyetçi şovenizmin etkisindeki gençliğe kadar çok değişik kesim-

ler sokaktadır. Kitle hareketinin doğası gereği bu farklılıklar kaçınılmazdır. Ancak harekette yer bulabilen ve hatta zaman zaman soruna dönüşen milliyetçi-şoven ideoloji ile mücadele etmek önemlidir. Zira bu durumu kendi haline bırakmak, hareketin dönüştürücü etkisini değerlendirememek ve hareketi ileriye taşıyacak müdahalelerden kaçınmak anlamına gelir.

Bu kapsamda gençlik kitlelerinin ve hatta bütün bir toplumun yaşadığı özgürlük ve gelecek sorununu (bugün burjuva düzen partileri dahi sorunu böyle tarif etmek zorunda kalıyor) eksen alan bir mücadele hattını talepler ile somutlaştırmak birincil önceliktir. Zira bugünkü kitle hareketliliğinin gerisindeki motivasyon özgürlükler ve gelecek sorunudur. Hareketi özgürlük ve gelecek sorununu somutlayan talepler ekseninde örgütlemek, devrimci şiar ve söylemleri öne çıkarmak, harekete yön vermek açısından ilerletici olacaktır. Eylemler boyunca atılan bir dizi slogan; "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kurtuluş sokakta, sandıkta değil!" vb. dayanak

noktalarımız olabilmelidir.

Bu şiarların gençlik kitlelerince kullanılması hareketin ileri muhtevasını göstermektedir. Bu kapsamda milliyetçi-şoven söylem ve düşünceler ya hareketlilik içinde zayıflayacak ya da bir sürecin sonunda ayrışacaktır. Zira bu gerici ideolojik etkiler kitlenin özgürlük ve gelecek talebi ile özünde taban tabana zıt bir konumdadır. AKP-MHP iktidarının bunca yıldır bu ideolojiyi işçi ve emekçilere, gençliğe empoze etmesinin temel sebebi de budur. Zira milliyetçilik, şovenizm, dinsel gericilik toplumu suni ayrışmalarla bölmenin en kullanışlı araçlarıdır. Ancak AKP-MHP iktidarı geline yerde öylesine bir “haramiler düzeni” kurdu ki, milliyetçi şovenizmin gerici etkisi altındaki gençlik kitlelerinin bir bölümü dahi sokaklara döküldü.

DEVİRİMCİ ÖNCÜNÜN GÖREV VE SORUMLULUKLARI

Gençlik hareketi açısından 19 Mart’tan bu yana gelişen süreç, durgunluk içerisinde geçen onca zamana bedel bir etki yaratmıştır. Haziran Direnişi, Boğaziçi Üniversitesi Direnişi gibi 19 Mart’ta başlayan bu direniş de gençlik hareketine ivme kazandırmıştır. 19 Mart’ta kurulan polis barikatlarının İstanbul Üniversitesi öğrencilerince yıkılması kuşkusuz bir rastlantı değildir. Bu süreç boyunca İstanbul Üniversitesi, ODTÜ, Ankara Üniversitesi, Hacettepe Üniversitesi, Ege Üniversitesi, Dokuz Eylül Üniversitesi, YTÜ, İTÜ gibi mücadele geleneğinin güçlü olduğu okullar özel bir yer tutmuştur. Zira bu üniversiteler ‘60’lardan bu yana devrimci gençlik hareketinin kalbi konumundadır. Barikatları yıkan İstanbul Üniversitesi öğrencileri de, “akademik boykot” çağrısını yapan ODTÜ’lüler de, İzmir’de kenti eylemlerine sürükleyen Ege Üniversitesi öğrencileri de kendisinden önceki kuşaklar gibi aynı tarihsel rolü oynamışlardır.

Yukarıda adı geçen üniversitelerde var olmak ve kalıcı zeminler yaratmak,

inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışma yürütmek bir kez daha önemini ortaya koymuştur. 19 Mart’ta harekete geçen, süreçte önemli bir inisiyatif ortaya koyan gençlik kesimlerine ulaşmak, hem bugün için hem de yarının gelişecek süreçlerde önemli bir dayanaştır. Bu kapsamda ortaya çıkan bu mücadele potansiyelini iyi değerlendirmek, hareketi ileriye çekecek ve öznelerini devrimci bir bakış açısına örgütleyecek bir seferberliğe girmek zorundayız.

19 Mart’la sokağa çıkan gençlik kesimleri fiili meşru mücadelenin parçası olmuş durumundadır. Faşist baskı ve gericiliğin bu denli palazlandırıldığı bir dönemde bu çıkış önemli bir mücadele potansiyelini de göstermiştir. Bu mücadele potansiyeli akacak bir kanal bulmaya çalışacaktır. Bundan on iki yıl önce Gezi Direnişi de benzer bir sonuç yaratmış, geniş gençlik kesimlerinin yüzünü mücadeleye dönmesini sağlamıştı. Bu

mücadele potansiyelini, mevcut sömürü ve zorbalık düzeninin devamından yana olan burjuva düzen muhalefeti de, düzenin yerli yerinde kalıp biraz daha “yaşanabilir/demokratik” olmasını hedefleyen reformist akımlar da görmektedir. Her akım ve anlayış bu potansiyeli örgütlemek için kendi durduğu yerden adımlar atacaktır. Sandık, seçimler, demokratik cumhuriyet vb. söylemlerle gençlik kitlelerinin umutlarını ve enerjisini mevcut düzene bağlamaya çalışacaktır.

Bütün bunlar karşısında gençliğin devrimci öncülerine önemli görev ve sorumluluklar düşmektedir. Devrimci gençlik özneleri, gençliğin özgürlük ve gelecek mücadelesinin bu düzenin sınırlarına sığmayacağı bilinciyle gençliğin mevcut düzene dair duyduğu haklı güvensizliği derinleştirmelidir. Ekonomik-mali krizden temel demokratik haklar ve özgürlükler sorununa kadar geleceksizliğe dair yaşanan bütün sorunların temelinde

kapitalist sistemin yer aldığı yaratıcı yol ve yöntemlerle sistematik olarak teşhir edilmelidir. Kuşkusuz AKP-MHP iktidarının tüm bu sorunların bu denli ağır yaşanmasında özel bir rolü vardır. Bu olgu gençlik kitlelerine anlatılmalı, ama mevcut iktidarın yalnızca el değiştirmesi ile bu sorunların ortadan kalkmayacağı, başka görünümlemlerle tekrarlanacağı gerçeğinin altı kalınca çizilmelidir.

Gençlik hareketi açısından yaşanan çıkışı tarihi bir fırsat olarak değerlendirmek durumundayız. Böylesi hareketler her zaman gelişmemektedir. Hem mevcut hareketi ileriye çekmek hem de mücadeleye alanlarına çıkmış dinamik gençlik kitlelerine ulaşmak ve onları örgütlemek temel önemde bir sorumluluktur. Bugün ortaya koyacağımız pratik, yarının daha büyük ve sarsıcı süreçlerine hazırlık anlamına da gelmektedir!

Zorbalığa karşı özgürlük!

19 Mart’ta İstanbul Üniversitesi önünde bizlere kurulan barikatı yıkıp faşist baskı ve zorbalığa karşı ilk direniş kıvılcımını yakalı iki haftayı aşkın bir süre geçti. On binlerce üniversiteli olarak kampüs kampüs, meydan meydan, sokak sokak direndik. Eylemler, yürüyüşler, boykotlar düzenledik. Bizleri geleceksizliğe mahkûm eden, temel demokratik hak ve özgürlüklerimize göz dikenlere karşı birliğimiz ve mücadelemizle karşı koyduk.

Direnişimizin yarattığı korku ile polis-yargı terörünü devreye sokan AKP iktidarı binleri gözaltına alıp, 301 arka-

daşımızı ise tutukladı. Direniş alanına çevirdiğimiz kampüslerden uzak kalmamız için bayram tatilini dahi uzattı. Ancak bu haramiler düzeninin bütün çabaları nafiledir!

Tek adam rejiminin büyük bir keyfiyet ve zorbalıkla kalıcılaştırmak istediği bu faşist baskı ve zorbalık düzenini kabul etmediğimizi haykırmaya devam ediyoruz.

Kampüslerden sokaklara bulundu-

ğumuz her alanda direnişi büyötmek, tutuklu arkadaşlarımızla dayanışmak için yan yana gelelim!

Taleplerimiz ile mücadelemizin kalıcı zeminlerini yaratalım!

- Gözaltına alınan ve tutuklananlar serbest bırakılsın!

- Keyfi ve hukuksuz kararlar geri çekilsin!

- Kampüslerde ve meydanlarda polis-ÖGB şiddetine son! Gerici-faşist ab-

luka kaldırılsın!

- Kulüp, topluluk vb. öğrenci örgütlenmeleri üzerindeki yasaklar kaldırılsın!

- Söz, basın, örgütlenme ve eylem hakkının önündeki tüm engeller kaldırılsın!

- Söz, yetki ve karar hakkı üniversite bileşenlerine!

- Kayyım düzenine son! Özerk-demokratik üniversite!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
NİSAN 2025

Zorbalığa karşı özgürlük!

1 Mayıs'ta alanlara!

Merhaba arkadaş!

Bu baharı büyük bir direniş ve mücadele ile karşıladık! Üniversitelerde, kent meydanlarında, sokaklarda haftalardır direniyoruz! 19 Mart'ta İstanbul Üniversitesi önünde bizlere kurulan barikatı yıkıp faşist baskı ve zorbalığa karşı ilk direniş kıvılcımını gençlik olarak biz yaktık.

On binlerce üniversiteli olarak kampüs kampüs, meydan meydan, sokak sokak direndik. Eylemler, yürüyüşler, boykotlar düzenledik.

Bizleri geleceksizliğe mahkûm eden, temel demokratik hak ve özgürlüklerimize göz dikenlere karşı birliğimiz ve mücadelemizle karşı koyduk. Direnişimizin yarattığı korku ile polis-yargı terörünü devreye sokan AKP iktidarı, binlerce arkadaşımızı gözaltına alıp, yüzlercesini tutukladı. Ancak bu haramiler düzeninin bütün çabaları nafi edildir!

Tek adam rejiminin büyük bir keyfiyet ve zorbalıkla kalıcılaştırmak istediği bu faşist baskı ve zorbalık düzenini kabul etmediğimizi haykırmaya devam edeceğiz.

Haklarımıza, özgürlüğümüze, geleceğimize sahip çıkıyoruz!

ARKADAŞ, BU DÜZEN HARAMİLERİN DÜZENİDİR!

Bu düzen en temel haklarımızı dahi gasp ediyor, bizleri açlık, yoksulluk, işsizlik, baskı ve zorbalık sarmalında bir geleceksizliğe mahkûm etmek istiyor!

Ekonomik krizin ağır faturası altında

eziliyoruz. Hayat pahalılığı günden güne artarken en temel yaşamsal ihtiyaçlarımızdan dahi yoksun kalıyoruz! Her yıl on binlerce sıra arkadaşımız üniversite eğitimi bırakmak zorunda kalıyor. Yüzlerce arkadaşımız gelecekte umudunu kestiği için ölüme sürükleniyor! Bütün bunlara dizginsiz bir faşist baskı ve zorbalık eşlik ediyor!

AKP-MHP iktidarı tek adam rejimini kalıcılaştırmak için kendisinden olmayan herkese büyük bir pervasızlıkla saldırıyor! Haklarımız, geleceğimiz ve özgürlüğümüz için gerçekleştirdiğimiz en küçük eylemimiz dahi polis terörünün hedefi oluyor.

İşçi ve emekçilerin grevleri yasaklanıyor. Bu pervasız saldırılarda insanlar keyfi olarak gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Geleceğimiz tek adam rejiminin iki dudağı arasına sıkıştırılmak isteniyor!

Üniversitelerimizde de durum bundan farklı değil. Eğitim hakkımız paralı eğitim uygulamaları ile gasp ediliyor. Üniversiteyi ticarethane olarak gören bu sistemde üniversiteliler olarak barınamıyor, beslenemiyor, ulaşım hakkımızdan yararlanamıyoruz!

Kampüslerimiz kayyım rektörlük-ÖGB-sivil polisler eliyle adeta birer hapis haneye çevrilmiş durumda.

Üniversitelerde bir araya gelebileceğimiz bütün zeminler, topluluk ve kulüp faaliyetlerimiz dahi yasaklanıp engelleniyor. AKP-MHP iktidarı üniversitele-

rimizi adeta arka bahçesi gibi görüyor. Dinci-faşist çetelere üniversitelerde alan açılırken, muhalif, devrimci, ilerici hiçbir düşünce üniversitede istenmiyor. Faşist disiplin yönetmelikleri, YÖK genelgeleri, ÖGB, polis, yargı terörüyle üniversiteleri kendileri için dikensiz bir gül bahçesi haline getirmek istiyorlar.

ZORBALIĞA KARŞI ÖZGÜRLÜK! 1 MAYIS'TA ALANLARA!

Arkadaşlar!

İşçi ve emekçilerin şanlı mücade- le günlerinden biri olan 1 Mayıs'a sayılı günler kaldı.

Tepemize çöreklenen bu harami düzeni yalnızca bizlere değil, milyonlarca işçi ve emekçiye de geleceksizlik dayatıyor!

Fabrikalarda, atölyelerde, iş yerlerinde sömürü, baskı ve zorbalık kol geziyor. İşte bu yüzden bizim safımız açığı, yoksulluğu, sömürüyü ve elbette mücadeleyi paylaştığımız işçi sınıfının yanındır.

Haftalardır forumlarda, boykotlarda, meydanlarda ortaya koyduğumuz taleplerle, haramilerin saltanatına karşı 1 Mayıs'ta kavgayı büyütelim.

Bizi geleceksizliğe mahkum etmek isteyen, haklarımıza ve özgürlüklerimize göz diken bu zorbalık düzenine karşı tek seçeneğimiz birlik olmak ve direnmektir.

19 Mart'ta patlayan öfkemiz ve büyüyen isyanımız, gücümüzün birliğimiz olduğunu gösterdi!

Birliğimizi 1 Mayıs alanlarında, işçi sınıfının safında güçlendireceğiz!

Kampüslerden, meydanlardan haykıracağımız gibi; haklarımızı, özgürlüğümüzü ve geleceğimizi faşist tek adam düzenine ne de bizleri sandıkta oy deposu olarak görenlere de teslim etmeyeceğiz.

ZORBALIĞA KARŞI ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİNİ BÜYÜTMEK İÇİN 1 MAYIS'TA ALANLARA!

- Gözaltına alınan ve tutuklananlar serbest bırakılsın!

- Keyfi ve hukuksuz kararlar geri çekilsin!

- Kampüslerde ve meydanlarda polis-ÖGB şiddetine son! Gerici-faşist abluka kaldırılsın!

- Kulüp, topluluk vb. öğrenci örgütlenmeleri üzerindeki yasaklar kaldırılsın!

- Söz, basın, örgütlenme ve eylem hakkının önündeki tüm engeller kaldırılsın!

- Söz, yetki ve karar hakkı üniversite bileşenlerine!

- Kayyım düzenine son! Özerk-demokratik üniversite!

DEVİRCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Biz de varız boykotta, direnişte!

ŞİMDİ DİRENİŞ, BOYKOT ZAMANI!

Liselilerin mevcut iktidara karşı olan öfkesini devrim ve sosyalizm mücadelesine yöneltebildiğimizde aşılamayacak engel yok. Son dönemin politik atmosferi bizim için gerçekten önemli bir direniş, mücadele ve örgütlenme fırsatı yarattı. Her ne kadar düşüncelerimizden dolayı zaman zaman tepki çeksek de, liseliler mücadele etmek istediğinde ilkin bizlere ulaşıyorlar. Bu durumda örgütlenmek ve liselilerin mücadelesini büyütmek acil bir sorumluluk olarak önümüzde duruyor.

Bugün alanlarda karşımıza çıkarılan

gerici-ırkçı partilerin provokasyonlarının engellenmesi, bu partilerin etkisinde kalmış insanların düşüncelerinin değişmesi için bazen bir eylem yeterli olabiliyor. Çünkü o meydanlarda insanlar devlet şiddetini en somut haliyle görüyorlar. Bu süreçte işçilerin bir sınıf olarak eylemlere dahil olmasının ne denli önemli olduğunu da gördük.

Biz de insanların AKP iktidarına ve bu düzene olan öfkesini açığa çıkarmamız gerektiğini biliyoruz. DLB'liler olarak bu süreç boyunca en çok buna dikkat ettik. Mümkün mertebe işçi sınıfının öncülüğünün önemini vurguladık, vurgula-

maya da devam edeceğiz.

Yayın faaliyetimizin ve okullarda sürdürdüğümüz örgütlenme çalışmasının temel eksenini olarak bunu belirledik ve bu doğrultuda mücadele ediyoruz. Bu mücadeleyi gençlik hareketinin bugünkü direnişçi yanına dayandırmak, birleşik zeminlerde yapmak vazgeçilmez bir sorumluluktur.

Liseliler olarak demokratik taleplerimizi yükseltip savunacağız. Geleceğimiz ve özgürlüğümüz için mücadele edeceğiz. Bu mücadeleyi devrim ve sosyalizm mücadelesi ile birleştireceğiz.

Bunları eksiksiz bir şekilde gerçekleştirdiğimizde, liselileri, üniversitelileri ve işçi ve emekçileri bekleyen güzel günler uzak olmayacaktır.

BİR DLB'Lİ

Kadir Has Üniversitesi'nden bir öğrenci yazdı...

Özgürlük ve gelecek için sokaktayız!

Kaybedecek çok şeyimiz oldu ama kazanacak kocaman bir geleceğimiz olduğuna inanıyoruz.

Direnişin ikinci haftasına girerken, gençlik mücadelesi sokaklarda haklılığını haykırıyor.

Yıllar içinde biriken haksızlıkların, ellerimizden alınan yaşamın ve yarına duyduğumuz kaygının yüküyle alanlardayız.

Bu süreçte iki önemli şey deneyimledim. İlki, küçük değişimlerin zamanla büyük dönüşümleri doğurduğu. İkincisi ise, kitlesel eylemlerin insanlar için bir okula dönüşebilmesi.

Bu topraklarda adaletsizlik ve baskı ne yazık ki yeni değil.

Yıllardır örgütlü mücadelede yer alanlar, en ön saflarda haksızlıklara karşı seslerini yükseltti.

Bugün binlerce insanın sokakta olması, yıllardır yankılanan bu çağrının bir sonucudur.

ÖĞRENCİ DAYANIŞMASI BÜYÜYOR

Kendi okulumda gözlemlediğim en önemli değişimlerden biri, öğrenci daya-

nışmasının güçlenmesi. Beş yıldır içinde bulunduğum okul, yalnızca sayıca az olsak da bir araya gelerek haklarımız için mücadeleyi sürdürmemizle gurur duyulan bir direniş geleneğine sahip.

Okulun ticarileşmesine ve zam politikasına karşı yaptığımız toplantılar, ırkçı ve ayrımcı söylemlere karşı geri adım atmamak, haksız yere ihraç edilen hocalarımızın yanında durmak...

Tüm bunlar, direnişimizi büyüttüğümüzün kanıtıdır.

19 Mart'ta başlayan sokak mücadelesi, yalnızca üniversite öğrencilerinin değil, hepimizin özgürlüğü ve geleceği içindir.

Artan toplumsal adaletsizliğe karşı çözümün sandıklarda değil, sokakta olduğunu biliyoruz. Artık iyi bir yaşamı hak ettiğimizi haykırıyoruz.

Çünkü bizler, yıllardır süregelen hukuksuzluklara tanık olduk.

Gezi Direnişi'ni duyduk, o günleri özlemle bekledik.

Bardak çoktan taşmıştı, bir mücadele yolu arıyorduk ve sonunda sokaklarda

bir araya geldik. Birbirimize sarıldık, öfkemizle, haklılığımızla yürüdük.

MÜCADELE BİR OKULA DÖNÜŞTÜ

Bu süreçte fark ettiğim bir diğer şey ise, kitlesel hareketlerin adeta bir okul işlevi görmesi.

Sokaklara çıkarken herkes kendi derdiyle, kendi sloganıyla geldi. Günler geçtikçe bu sloganlar daha bütünlüklü ve kapsayıcı hale geldi.

Yaşamı boyunca politikadan uzak duran arkadaşlarımız bile meselenin herkeşe dokunduğunu anladı.

Çünkü bu sistem, kim olduğumuza bakmaksızın, çarkını döndürebilmek için herkesi ezabilir.

Maruz kaldığımız şiddet, yürüdüğümüz yollarda gözüktü alınmamız, en güvenli sandığımız evlerimizden yaka paça çıkarılmamız, gelecek hayaliyle gittiğimiz okulların ve bindiğimiz otobüslerin güvensizliği...

Katillerimizin yarın sokaklarda serbestçe dolaşabileceği gerçeği, enkazların altında seslerimizin duyulmaması, yan-

gınların içinde terk edilmemiz, dilimiz ve kimliğimiz yüzünden birbirimize düşman edilmeye çalışılmamız, doğanın tahribi... Tüm bunlara tanık olduk.

Bu şartlar altında, bir insan ya çıkış yolu olmadığına inanarak akıl sağlığını yitirir ya da robotlaşarak bu çürümüş düzende her gün kendini yavaş yavaş yok eden bir varlığa dönüşür. Ya da...

Tüm bu korku iklimine karşı, her gün ölmektense yaşamak için haykırmayı, karanlığın içinden geçmek gerekse bile bir çıkış yolu aramayı, işkenceye maruz kalacağını bilse bile ilerlemeyi seçer. Ve bu uğurda, kitleyle birlikte mücadele eder.

Bu dayanışma ve bilinç, bize mücadelemizin ne kadar haklı ve gerekli olduğunu gösteriyor.

Bugün sokaklarda haykırdığımız talepler, yalnızca bizim değil, bizden önce direnenlerin ve bizden sonra mücadele edeceklerin de sesidir. Ve biliyoruz ki, kazanacağız.

KADİR HAS ÜNİVERSİTESİ'NDEN BİR ÖĞRENCİ

Proje liseleri öğrencileri olarak susmuyoruz!

Proje okulları olarak son günlerde zorlu bir süreçten geçiyoruz. Bizler Sakıp Sabancı öğrencileri olarak büyük emeklerle geldik. Bu saçma sıralama odaklı sistemde en üst sıralarda yer alarak hakkımızla kazandık. Proje okullarını ise daha iyi eğitim imkanları olduğunu düşündüğümüz ve kaliteli eğitim kadrosu için seçtik. Her okulun eğitiminin eşit seviyede olması gerekir ancak ülkemizde bu eşitlik yok, bunun için alabileceğimiz en kaliteli eğitimi almak istedik. Şu ana kadar da alıyorduk çünkü öğretmenlerimizin her birinin bizim okulumuzun proje okulu seviyesine gelmesinde payı var. Sadece ders anlatışlarıyla değil kişilikleri, iyi kalpleri, açık zihinleriyle bize dokunurlar. Şimdi biz onları özgürce korkmadan savunabiliyorsak onların bizi itaat etmeyecek, başımız dik olacak şekilde eğitmesi sayesindedir.

Milli Eğitim Bakanlığı'nın yürürlüğe soktuğu yeni kural ile proje okullarında bir öğretmen artık 4+4 yıl şeklinde

okulda kalabilecek ve sonrasında atayacak. Aslında bu çok güzel bir kural çünkü okul kadrosunda sürekli bir hücre yenilenmesi sağlanacak. Ne de olsa yenilenme güzel, koltuk sevdalısı olmak ise kötüdür. Ancak bu sistem içindeyken zorla gönderilen öğretmenlerimizin yerine getirilecek "öğretmen"lerin nasıl kişiler oldukları belli. Okullar yani müdürler de bunun farkında olduğu için kendi öğretmenlerini bünyelerinde tutmaya devam etti. Öğretmenlerimizin bize bildirdiğine göre müdürler önce bakanlığa istedikleri kadronun listesi hazırladı eğer listedeki öğretmen de atama tercih listesinde en başa kendi okulunu yazarsa okulunda kalmaya devam ederdi. Bizim öğretmenlerimiz de müdüre güvenerek tercihlerine Sakıp Sabancı yazdı ancak öğretmenlerimiz yalnız bırakıldı ve 30'dan fazlası açıkta kaldı. Öğretmenlerimizin yerlerine gelecek öğretmenler belirlendi ve büyük kısmı torpilli kişilerdir. Öğrenciler olarak buna

göz yumamaz ve sessiz kalamazdık. Proje liseleri olarak diğer proje liselerinde okuyan arkadaşlarımızla hep iletişim halindeydik. Şimdi de öğretmenlerimize sahip çıkıp, direnmek için birlik olduk. Haberleşerek hep birlikte öğlen tenefüsünden itibaren okullarımızın bahçesinde oturma eylemine geçtik çünkü biliyorduk ki birlikte olursak kimse bize bir şey yapamazdı. Öğretmenlerimiz de bize destek oldu ve arkamızda durdular. Bize yemek desteğinde bulundular, üşümeyelim diye montlarımızı getirdiler. Bu kadar destekten sonra müdürün "içeri girin" diye seslenmeleri ve disiplin tehditleri bizi korkutmadı. Çünkü disiplin kurulundaki hocalarımız bile bizim arkamızda durdu. Çıkıştaki İstiklal Marşı okumasında ancak müdürlerimiz okuldan çıkabildi. Okulda her genel sorun yaşandığında İstiklal Marşı öncesi esip gürleyen müdürlerimiz o gün hiçbir şey demediler. Birlik olursak bize söz geçiremeyeceklerini anladılar. Akşam

ise velilerimizle bir toplantı düzenledi. Velilerimiz üzerinden korkutulmaya çalışıldık ancak bu tutmadı. Müdürümüz, velilerimiz bize destek olunca çok şaşırıldı ve toplantıyı soruları cevaplamadan erkenden kapattı. Bu sözlerim bir hedef gösterme değildir. Proje liselerinin sorunları yandaş müdürler gibi gözükse de onlar sadece birer aracı ve piyondur. Sorun en üstteki kişidedir. Ancak bu yapılanlara ses çıkarmayıp yanlarında duran müdürler, okuldan gönderilmemek için sesini çıkarmayan öğretmenler de hatalıdır ve günü gelince hepsi eğitimlerine göz diktiği öğrencilere hesap verecektir.

Biz proje liseleri öğrencileri olarak susmuyoruz. Okullarda eylemlerimiz sürece, meydanlarda birleşerek çoğalacağız. Üniversiteli abiler, ablalarımız tutuklansa bile meydanları bizler dolduracağız. Bizleri bölemeyecekler çünkü hepimizin nefreti ortaktır. Birleşe birleşe çoğalacağız. Sıralardan sokaklara dökülüyor, susmuyoruz. Adalet yoksa ders de yok!

SAKIP SABANCI ANADOLU LİSESİ'NDEN BİR ÖĞRENCİ

mündeki dinci Akıncılar Derneği, bunun örnekleridir. İkisi de kendince kitlesel ve ikisi de karşı devrimin hizmetinde tepeden tırnağa politik gençlik örgütleriydi. Neydi bu politik gençlik örgütlerinin motivasyon kaynağı? Gerici faşist ya da dinci ideoloji üzerinden gene toplumsal-siyasal sorunlar!

Akademik sorunlar ise sözkonusu olduğu ölçüde toplumsal sorunların içinde gündeme gelmiştir. Örneğin '68 işgallerinde eğitim sorunu kuşkusuz gündemde var, ama genel toplumsal sorunlarla bağı ve bütünlüğü içinde. Eğitim sorunundan söz edilirken emperyalizme bağımlılıktan, çarpık kapitalizmden söz ediliyor. İşçi sınıfının, emekçilerin, yoksulların ihmalinden söz ediliyor, zengin-fakir ayrımından söz ediliyor. Sorun genel toplumsal bağlamında yerine buluyor, demek istiyorum. Yani bir fabrikadaki dar bir ekonomik sorun gibi, çalışma koşulları, ücretler, ikramiyeler sorunu gibi dar bir sınır içinde kalmıyor.

'70'li yıllarda ortaya çıkan kitlesel gençlik örgütleri başlangıçta birleşik örgütlerdi. Devrimci hareket parçalıydı ama o sıralar henüz örgütlü güç olarak ortada yoktu. Zira '71 Devrimci Hareketi'nden arta kalan kadrolar henüz zindanlardaydı. Böyle bir dönemde, önemli ölçüde bu akımlarının etkisi altındaki devrimci gençler birleşik örgütler kurdular. Ankara'da AYÖD, İstanbul'da İYÖKD bunun ifadesiydi.

Bu kitlesel gençlik örgütleri yasal açıdan dernek formu üzerinden kurulmuş olsalar bile, ki derneklerin politika yapmalarının yasak olduğu bir dönemdi, tümüyle politik bir gençlik hareketinin taşıyıcısı oldular. Parçalanma ve giderek her bir siyasal yapının kendi gençlik örgütünü kurmaya yönelmesi ise sonradan geldi. '74 affını izleyen bir-iki yıl içinde parti ve örgütler toparlanıp şekillendikleri ölçüde, örgütsel bakımdan birleşik bir yapıda bulunan gençlik hareketi de parçalanmaya başladı. Dönemin verimli kitle hareketi koşullarında her bir önemli siyasal grup binlerce, onbinlerce kişiyi etrafına toplayabildiği için, bunun verdiği bir kolaylıkla gençlik içinde de kendi başına hareket etmeye ve kendi kitlesel gençlik örgütünü kurmaya yöneldi. Bu son derece sağlıklı, dar görüşlü, grupçu ve tekkeci bir zihniyetin yansımasıydı ama hissedilir kitle desteği bu kaba zaafı gizleyebiliyordu. Dönemin önplandaki başlıca siyasal akımlarının denetimindeki gençlik örgütleri, yapıları, programları, şiarları, isimleri ve pratikleriyle tümüyle birer politik gençlik örgütü idiler.

Sözkonusu parçalanmanın dönemin gençlik hareketi üzerindeki etkisi son derece yıkıcı olmuştur. Ama ben bura da bundan çok, gerek birleşik örgütlerin

gerekse parçalanma sonrası örgütlerin, tümüyle politik nitelikte kitle örgütleri oldukları gerçeğine, böylece de Türkiye'nin politik gençlik hareketi geleneğine dikkati çekmeye çalışıyorum.

Bu tarihsel çizgide uzun süreli bir kırılma 12 Eylül'den sonra yaşandı. 12 Eylül sonrası yalnızca bizde değil tüm dünyada bir genel gericilik dönemidir. Dünyada neoliberal akımların, her biçimiyle gericiliğin önplana çıktığı, Ortadoğu'da gerici dinci akımların güç kazandığı, bütün bunların öteki yüzü olarak toplumsal mücadelenin gerilediği, devrim dalgasının düştüğü, Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yıkılışa birlikte sosyalizmin büyük itibar kaybettiği bir dönemde, gençlik hareketi de bunun sonuçlarıyla yüzyüze kalacaktı. Kaldı ki bizde faşist 12 Eylül rejimi, gençliği ve gençlik hareketini özellikle hedef almıştı. Bunun bir yanı örgütlü gençlik hareketini ezme, öteki yanı ise gençliği her yolla denetim altına almak, bunun için her yolu ve yöntemi kullanmak oldu. Bunda büyük başarı sağlandığını, gençliğin bin bir yolla uyuşturulup yozlaştırıldığını, apolitik, toplum sorunlarına ilgisiz bir gençlik kuşağı yaratıldığını biliyoruz. Sözkonusu kırılma böyle yaşandı.

Kuşkusuz '80'li yılların sonuna doğru ve sol akımların yeniden toparlanmasına da bağılı olarak, gençliği yeniden politize etmeye yönelik çeşitli çabalar da güç kazandı. '80'lerin sonunda bazı önemli ilk girişimler oldu, fakat bunlar anlamlı bir sonuç yaratmadı. '90'lı yılların ortasında bir takım yollarla mevcut durum yeniden zorlandı, fakat yine anlamlı sonuçlar yaratmadı. Dikkat ediniz, bu aynı yıllar aynı zamanda genel toplumsal mücadelede canlanma işaretlerinin ortaya çıktığı yıllardır. '89'da İşçi Baharı'nı, '90'da madenci fırtınası ile kamu çalışanları hareketindeki ilk önemli canlanmayı hatırlayınız. '90'ların ortası ise çeşitli biçimleriyle sınıf hareketliliğine, bazı yoksul semtlerde patlamalara varan hareketliliklere ve nihayet '95 ve '96'daki güçlü 1 Mayıslar'a sahne oldu. Bu aynı dönemlerde öğrenci gençlik içinden de çıkışlar zorlanmıştır. Fakat bunlar da anlamlı sonuçlar yaratmamış, gençlik hareketindeki darlık ve kısırlık bir türlü aşılamamıştır.

Bu gericilikle belirlenen bir tarihsel dönemin gençlik hareketine de kaçınılmaz yansımasıydı. Ama işte bu dönemi geride bırakacak bir geçiş sürecinin içindeyiz. Yeni dönemin belirtileri gitgide çoğalıyor ve bunun sonuçları kendini gençlik cephesinde de gösterecektir. Bizde Haziran Direnişi başlı başına bu yeni dönemin güçlü bir işareti olmuştur. Genel kitle hareketi ve özellikle de gençlik hareketi yönünden. Sorun bu yeni döneme hazırlıktır. Her cephede olduğu gibi

gençlik hareketi cephesinde de. Gençlik örgütlenmesini yeni bir gözle ele alış da bu hazırlığın bir parçasıdır.

Bugünün Türkiye'sinde sosyalizm iddialı reformist sol gençlik örgütleri var, Kolektifler, Öğrenci Muhalefeti, şimdi FKF adını alan TKP Gençliği, Emek Gençliği vb. gibi. PKK çizgisinde Kürt ulusal gençlik örgütleri var. Burjuva çizgide ulusalci gençlik örgütlenmeleri var, İP'in TG-B'si gibi. Ama ciddi bir devrimci gençlik örgütü yok, bu alanda halen belirgin bir boşluk var. Bu boşluğu sınıf devrimciliği çizgisinden esinlenen ama kendini buna daraltmayan, gençlik hareketi bünyesindeki genel devrimci eğilimi kucaklamaya çalışan bir gençlik örgütlenmesi doldurabilir ancak. Böyle bir gençlik örgütü devrimci çizgide kitlesel bir gençlik hareketi geliştirmeyi ve tam da bu çaba içinde onun örgütsel formu haline gelmeyi hedeflemelidir.

'60'lı yılların dar FKF'si, bir yandan Vietnamlı devrimcilerle dayanışmasını ilan ederken, öte yandan mevcut Adalet Partisi hükümetini kapitalistlerin hükümeti diye suçlayan siyasal metinler yayınlıyordu. Bu çok dolaysız bir politik tutum ve dildir. 1960'lar Türkiye'sinde, yani geçiş süreci içindeki bir toplumda. FKF'nin çok geçmeden Dev-Genç şahsında militan ve kitlesel karakter kazandığını, Dev-Genç'in ise açık bir devrimcilik iddiası ile dönemin gençlik hareketini kucakladığını biliyoruz. O günden bu yana Türkiye, kapitalist ilişkilerin belirgin bir biçimde oturduğu bir toplum haline geldi. Artık bu toplumda proletarya ve burjuvazi var. Egemen sermaye sınıfı ile onun karşısında güçlü bir emek ordusu var. Bu toplumda sermayeye karşı işçi sınıfından yana olmak zaten bu düzene karşı olup olmamak sorunudur. Bugünün Türkiye'sinde devrimci olmak ancak emeğin yanında ve sermayenin karşısında olmakla olanaklıdır. Bunun gerisindeki her tutum son tahlilde düzen içi bir konumu anlatır, bu anlama gelir.

Politik bir gençlik örgütünün nitelenmesinde ve dolayısıyla isimlendirilmesinde devrimcilik tanımı en asgari noktadır. Bugünün gençlik mücadelelerinde devrimcilik asgari nokta ve temel kimliktir. Bunu sol ya da sekte, daraltıcı bir isimlendirme olarak görmek, ilkin bu ülkenin gençlik hareketi tarihini anlamamak demektir. İkinci olarak bugünün Türkiye'sinin sınıf ilişkileri gerçeğini gözden kaçırmak demektir. Ciddi bir devrimci gençlik hareketi ve örgütlenmesinin temel şiarlarından biri, belki de birincisi, tam da "Düzene karşı devrim!" olmalıdır.

Biz kurulu düzene karşı devrimci bir gençlik hareketi geliştirmek istiyoruz. Her biçimiyle bütün bir gençlik hareketini kucaklamak diye bir sorumuz ve

dolayısıyla hedefimiz olamaz. Bu toplumdaki sınıflar gerçeğini unutmak demektir. Kitlesel olmak iddiası taşıyan bir gençlik örgütü kendini açıkça devrimci olarak tanımlarsa bu onu bazı güçleri kucaklamaktan alıkoyar kaygısı tümüyle yersizdir. Biz işçi sınıfına ve öteki emekçi katmanlara mensup ya da hiç değilse bunların davasına yakınlık duyan gençlik kesimlerini kucaklamak ve harekete geçirmekle yükümlüyüz. Biz nesnel toplumsal konumlarıyla devrimden çıkarı olan ve dolayısıyla devrime akma potansiyeli taşıyan gençlik kesimlerini hedeflemeliyiz.

Devrimci bir parti olarak biz burjuva katmanlardan gelen gençlik kesimlerinden ne bekleyebiliriz ki? Sorun bunlardan belli sınırlı güçlerin devrime katılıp katılmaması olanağı değildir. Bu her zaman olmuştur ve olacaktır. Ama bu özel olgu bize genel sınıflar gerçeğini hiçbir biçimde unutturmamalıdır. Hiçbir zaman kendi ilkelerimizi, siyasetimizi, temel istemlerimizi burjuva katmanların sınırlarına ve dolayısıyla beklentilerine uyarlayamayız. Bunu bu ülkede yapan yeterince reformist parti ve grup var, bırakalım onlar yapmaya devam etsinler. Biz ise tersine, bilinçli bir tutumla, gençlik içerisinde sınıfsal temellere dayalı ideolojik-politik bir ayrışmayı zorlamalı ve hedeflemeliyiz.

Parti olarak her zaman devrimci gençliğin birleşik örgütlenmesini savunduk. '60'lı yılların Dev-Genç'i ile '70'li yılların başlangıç dönemindeki birleşik gençlik örgütlerini bunun olumlu örnekleri olarak öne çıkardık. Bu konuyu 2004 yılında bir kez daha iki bölümlük özel bir değerlendirme ile solun gündemine taşımaya çalıştık. Fakat bu çaba herhangi bir karşılık görmedi. Bir ara belki Genç Sen bunun kısmen de olsa bir olanağı olabilir diye düşündük, ama ondan da bir sonuç çıkmadı. Solun bilinen tablosu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı da değildir. Ama bu tablo karşısında çaresizce durup bekleyecek de değiliz. Hele de gençliğin hızla politize olduğu bir dönemde.

Bu durumda, gençlik hareketinin devrimci gelişme ihtiyaçlarına yanıt veren araçlar neyse, onları kendi bakış ve inisiyatifimizle yaratmakla yükümlüyüz. Önemli olan sözkonusu nesnel ihtiyacın anlamını ve mantığını doğru kavramak, ilkelerde ve izlenecek politik çizgide olduğu kadar örgütsel yapılanma ve işleyişte de bunun gereklerine uygun davranabilmektir.

WWW.TKIP.ORG

(DEVİRİMCİ BİR SINIF HAREKETİ İÇİN! TKİP V. KONGRESİ BELGELERİ, EKSEN YAYINCILIK. S.254-266)

Açlığın ve yoksulluğun kaynağı kapitalizme karşı mücadeleye!

Mart ayı açlık-yoksulluk sınırı açıklandı. Türk-İş'in Mart 2025 verilerine göre, dört kişilik bir ailenin açlık sınırı 23.615 TL'ye yükseldi. Yoksulluk sınırı ise 76.922 TL'ye çıktı. Yani yılın ilk üç ayı sona ermeden asgari ücret açlık sınırının altına çekilmiş oldu.

KAPİTALİZM AÇLIK VE YOKSULLUĞU DERİNLEŞTİRİYOR

Kapitalistlerin kârları devasa oranda büyüyor, açlık ve yoksulluğun büyüdüğü koşullarda bile kapitalistlerin kasaları tıka basa doluyor. Türkiye kapitalizminin bu büyümesinin arkasında ücretli emek sömürsü, yağma ve talan var. Bu büyümenin arkasında iş cinayetleri ile çalınan hayatlar var.

Kapitalist kodamanların serveti günden güne artarken, işçi sınıfı ve emekçilerin payına ise açlık, yoksulluk ve sefalet düşüyor. Ekonomik-sosyal yıkımın, açlığın ve yoksulluğun kapladığı bu vahim Türkiye tablosunun esas kaynağı kapitalizmdir. AKP-MHP rejiminin emekçi düşmanı politikaları ise sorunun tuzu-biberi olmaktadır.

Kapitalist üretim tarzı tabiatı gereği sömürü, eşitsizlik, yoksulluk ve açlık üretir. Zira bu sistemin esas amacı kapitalistlerin kârlarını maksimize etmektir. İktidarın tüm icraatları buna göre şekillenmektedir. Bundan dolayı ücretler düşürülüyor, güvencesizlik yaygınlaştırılıyor. İşsizlik, yoksulluk ve açlık emekçi kitleleri kuşatıyor.

Kapitalizm insanlığa yabancıdır. İnsanların sağlıklı yaşaması, yeterli beslenmesi, insanca koşullarda barınması gibi konular sistemin ilgi alanına girmez. Çünkü kapitalistler ve onların düzeni için her şey paradır. Daha fazla kâr elde etmek için ezilenlerin yoksulluğa ve açlığa mahkûm edilmesi bu sömürücü sınıfın iktidarının eseri.

Kapitalistler, yaygın olan yoksulluk ve açlığın gerçek nedenlerini gizlemek için mevcut sorunları emekçilerin "tembelliğine", kimi zaman "hızlı nüfus artışına" ya da "iklimsel süreçlere" dayandırıyorlar. Yoksulluk ve açlığı insanların "tembel" olmasına bağlamak küstahça bir yalandır. Zira yoksulluk ve açlık, hızlı nüfus artışı ya da verimsiz topraklar nedeniyle ortaya çıkmaz. Artan sömürü ve gelir dağılımındaki adaletsizliğin derinleştirilmesi

si bu sorunların temel kaynağıdır. Nitekim Türkiye'de gıda üretimi arttıkça, açlık ordusu da büyüyor. Türkiye'de artık her yüz kişiden yirmi üçü yatağa aç giriyor. Her yüz kişiden yetmiş beşi yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Nüfusun yüzde 98'i ya yoksul ya da aç! Çünkü AKP-MHP iktidarı sermaye sınıfının çıkarlarını korumak için 7/24 mesai yapıyor.

AKP İKTİDARI AÇLIK VE YOKSULLUĞU DERİNLEŞTİRİYOR

AKP iktidarı demek, artan açlık ve yoksulluk demektir. Zira bu iktidar dünden bugüne sermayeyi koruyan kararlar aldı, alıyor. Bu nedenle zengin azınlığın dışındaki emekçi halk kitleleri yoksulluğun ve açlığın pençesindeler. Özelde AKP iktidarı genelde Türkiye kapitalizmi emeğin toplumsal kesimlerinin geleceğini karartıyor. Bir avuç asalak kapitalistin mutluluğu için, yüzde 2'lik sömürücü asalağın dışındakilerin ezici çoğunluğu ya yoksul ya da açlar. Bu karanlık tablo için AKP iktidarı 23 yıldır kesintisiz bir şekilde mesai yapıyor.

AKP iktidarı yıllardır "önce muhtaç hale getirme, ardından sadaka dağıtma"

stratejisiyle emekçi kitleleri yozlaştırma-ya çalışıyor. Bu stratejinin temel amacı geniş kitlelere "şükürcü" anlayışı benimsetmek, sınıfsal kimliklerini yozlaştırmak, açlık ve yoksulluk çarkına rıza göstermelerini sağlamak ve buna dayanarak siyasi rant devşirmektir.

Yalan yayma merkezi olan TÜİK bile Türkiye'de katlanan yoksulluğu, sefaleti ve açlığı perdeleyemiyor. TÜİK'in "Gelir Dağılımı ve Yaşam Koşulları" verilerine göre, ciddi maddi yoksunluk, yani açlıkla karşı karşıya olanların oranı yüzde 35,3'e çıkmıştır. Yani on milyonlarca emekçi açlık sınırının altında bir hayatın yükünü omzunda taşıyor.

Hayatın sefasını süren en yüksek gelire sahip yüzde 20'lik grubun toplam gelirden aldığı pay bir önceki yıla göre 2,4 puan artışla %52,5'e yükselirken, en düşük gelirli yüzde 20'lik grubun payı ise 1,3 puan azalarak %4,9'a düştü.

AKP iktidarının icraatlarından dolayı yetersiz beslenen binlerce çocuk yaşamını yitirdi. Çocuk ölümleri ayyuka çıktı. Açlık sınırı altında yaşayan insan sayısı katlandı. Yoksulluk altında yaşamak, emekçi kitlelerin ana omurgasının sorunu haline geldi. Artan tek şey asalak kapitalistle-

rin kârları oldu. 12 kan emici kapitalistin geliri ülke nüfusunun yarısının gelirine ulaştı. Türkiye'nin yüzde 2'sini oluşturan zengin azınlık, nüfusun yüzde 98'ini oluşturanların varlığına sahipler. Milyonlarca emeklinin yüzde 25'i hayatta kalabilmek için çalışmak zorunda kalıyor.

Sonuç yerine...

Açlık ve yoksulluk sorununun gerçek ve kalıcı çözümü, toplumun ihtiyaçlarına göre planlı üretim sistemini esas alan sosyalizmdir. Zira sosyalizm, kapitalist sistemin ürettiği ve insanlığın başına bela ettiği açlık, yoksulluk ve sefalet karanlığına son verecek olan sistemin adıdır.

Sosyalizm, ücretli emek sömürsüne son verir. Sosyalist sistemde planlı üretim kâr için değil, işçi ve emekçilerin gereksinimleri için gerçekleştirilir. Sosyalizm, üretim araçlarını bir avuç kapitalist sermaye sahibinin özel mülkiyeti olmaktan çıkarır, tüm toplumun ortak mülkiyeti haline getirir. Sosyalizm, açlık ve yoksulluğun kalıcı çözümünün yolunu açar. Bu hedefe giden yolun açılabilmesi ise işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenip anti-kapitalist mücadeleyi yükseltmelerine bağlıdır.

H. YAĞMUR

İşçi sınıfı talepleriyle direnişe!

İşçilerin 1 Şubat 2025'te aldıkları "zamlı" asgari ücret 22 bin104 liradır. Asgari ücretin bile altında kalan bir maaşla çalışanlar bir yana bırakılırsa, Türkiye'de çalışanların yüzde 60'tan fazlasının 2025 yılı boyunca alacağı ücret 22 bin 104 liradır.

Oysa Türk-İş'in yayınladığı Mart ayı açlık ve yoksulluk sınırı raporuna göre, dört kişilik bir ailenin yalnızca sağlıklı, dengeli ve yeterli beslenebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması, yani açlık sınırı 23 bin 615 TL olarak hesaplandı. Gıda harcamalarına ek olarak kira, ulaşım, sağlık, eğitim, giyim gibi temel ihtiyaçları da kapsayan yoksulluk sınırı ise 76 bin 922 liraya ulaştı. Tek başına yaşayan bir işçinin insanca yaşayabilmesi için yapması gereken aylık net harcama tutarı ise 30 bin 617 TL olarak belirlendi.

Asgari ücretin daha yılın ilk aylarında açlık sınırının altına düşmesi, AKP-MHP rejiminin milyonlarca işçi ile ailesine nasıl bir sefaleti dayattığını gözler önüne seriyor. Emekçi düşmanı rejim izlediği "sistemik yoksullaştırma" politikalarıyla bunu başardı.

İşçi ve emekçilere düşük ücretler ve ağır çalışma koşulları dayatılırken, buna demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edilmesi eşlik ediyor. Zira, hakları gasp edilen işçi ve emekçilerin kendilerine dayatılan sefaleti sineye çekmeleri ancak baskı ve zorbalık rejiminde mümkündür.

Tam da böyle bir dönemde gerici-faşist iktidarın Ekrem İmamoğlu ile onlarca çalışma arkadaşını tutuklaması rastlantı değildir. 19 Mart'ta başlatılan sistematik saldırılar, yargının sopa olarak kullanılması, polis terörünün sokaklara taşması, yandaş medyanın dezenformasyon kampanyası aynı pervasızlıkla devam ediyor. Toplumsal meşruiyeti ortadan kalkan rejim, sefalete mahkûm ettiği emekçileri baskı ve terör ile yönetmeye çalışıyor.

19 Mart'ta İmamoğlu'nun gözaltına alınması üzerine, bu keyfi zorbalık düzenine karşı toplumda biriken öfke patlayarak sokaklara taştı. Üniversite öğrencileri başta olmak üzere gençler, kadınlar, işçiler ve emekçiler, iktidarını yeni bir düzeyde kurumlaştırmak isteyen faşist tek adam rejimine dur demek için alanlara çıktılar.

Gözaltı ve tutuklama terörüne rağmen kitlelerin günlerdir sokakları terk

etmemesi, baskı ve zorbalık rejiminin kolayından kurulamayacağını da gösteriyor. Ancak işçi sınıfının "bir sınıf olarak" tepkisini ve taleplerini henüz eylemlere taşıyamaması, baskılara karşı üretimden gelen gücünü ortaya koyamaması hareketin en zayıf noktası olarak orta yerde duruyor.

Faşist tek adam rejimi, esas olarak iktisadi-sosyal yıkım programının kesintisiz uygulanması için kurulmak isteniyor. Doğrudan işçi sınıfını hedefleyen bu saldırı ancak işçi sınıfının örgütlü gücü ile harekete geçmesi, alanlara çıkmasıyla durdurulabilir.

19 Mart'tan bugüne kadar geçen süreçte sınıfın öz örgütleri olan sendikalara egemen bürokratik anlayış kötü bir sınav verdi. Türk-İş ve Hak-İş rejimin kaba saldırısına karşı tek kelime etmediler. Sınıf işbirlikçisi bu iki konfederasyonun yöneticilerinin işçi sınıfını pasifize etmek için AKP ile birlikte çalıştıklarından kuşku duymamak gerekiyor.

Rejimin saldırılarına güya tepki gösteren DİSK yönetimi ise, "yarım günlük iş bırakma" çağrısı yaparak bir kez daha "dostlar alışverişte görsün" tutumu-

nun ötesine geçememiş oldu. DİSK'in saldırılara karşı aldığı iş bırakma kararı, ardından "işyerlerinde bildiri okuma" eylemine dönüştürüldü. Bu bile birçok fabrikada hayata geçirilmedi. Eylem belediye işçileri ile sınırlı tutuldu ve kentlerde yapılan göstermelik basın açıklamalarıyla geçiştirildi.

KESK'e bağlı Eğitim Sen'in üniversitelerdeki boykot eylemine destek veren bir günlük grev çağrısı, sınırlı olmasına rağmen yine de anlamlıydı. Grev kararının açıklanmasının hemen ardından iktidarın hızla soruşturma açtırması ve MYK üyelerine ev hapsi verdirmesi, emekçilerin sınıfın örgütlü gücünden ne denli korktuğunu gözler önüne serdi.

Demokratik hak ve özgürlüklerin gasp edildiği yerde sendikal haklardan da söz edilemeyeceği açıktır. İşçi ve emekçileri ekonomik ve siyasi olarak teslim almaya çalışan böylesi bir saldırıya tepki veremeyen bir sendikal anlayış işçilerin haklarını koruyamaz. TİS görüşmelerinde işçilerin taleplerini savunamaz, grev yasaklarını püskürtemez, sefalet dayatmasına engel olamaz. Bugün baskılara karşı direnmekten geri duran sendikal bürokratik kast

aslında kendi sonunu da hazırlamaktadır. Zira işçi sınıfı er ya da geç bu kasti sırtından atacaktır.

Sermaye sınıfı ve onun demir yumruğu AKP iktidarının krizin faturasını emekçilerin sırtına yıkması ancak faşist tek adam rejiminin tahkim edilmesiyle mümkün olabilir. Sendikalara egemen bürokratlar, bu saldırıyı püskürtebilecek bir bakış ve konumdan çok uzaktır. Göstermelik eylem ve açıklamalarla saldırının püskürtülmesi bir yana, işçi sınıfının meşru talepleriyle halk hareketine katılması bile sağlanamaz.

Dolayısıyla bu görev ilerici-öncü işçilere düşmektedir. İşçi ve emekçiler insanca yaşam ve onurunu korumak için direnişe geçmek zorundadır. Krizin faturasına, faşist baskı ve saldırılara karşı direnmek, sokaktaki direnişe sınıfın taleplerini taşımak, sendikaları harekete geçirmek, kurulmak istenen işçi düşmanı baskı rejimine karşı işyerlerinden ses yükseltmek, sürmekte olan halk hareketini başka bir aşamaya taşıyacaktır.

Türkiye-İsrail gerilimi...

“Restleşme” mi “parsel kavgası” mı?

Gazze’de soykırım savaşını yeniden başlatan Netanyahu çetesi, Lübnan’ı da bombalamaya devam ediyor. Geçtiğimiz Aralık ayından bu yana İsrail’in esas yoğunlaştığı alan ise Suriye.

Baas yönetiminin 8 Aralık’ta çökmesinden bu yana Suriye topraklarındaki yayılmasını genişleten siyonistler, işgalci ordusunu başkent Şam’ın 20 kilometre yakınına konuşlandırdı. Golan Tepeleri ve Kuneitra ile çevresini işgal eden İsrail, Suriye ordusunun 70 yılda oluşturduğu askeri gücü yok etti.

Adım adım yayılmamasını sürdürüyor. HTŞ’nin hakim olduğu Suriye’de karşısında duran bir güç olmadığı için gide-rek pervasızlaşıyor.

2 Nisan akşamı Suriye’de beş bölge bombalandı. Şam, Hama ve Humus şehirlerindeki hedefler vuruldu. Daha önce dağıtılan Suriye ordusunun ağır silahlarını ortadan kaldıran İsrail, bu defa cihatçı terör rejiminin kullandığı alanları da hedef aldı. Saldırılarda hem sivillerin hem cihatçıların öldürüldüğü, onlarca kişinin yaralandığı bildirildi. Önceki bombardımanlar konusunda sesini çıkarmayan HTŞ rejimi, son saldırıyı ise “kınadı.”

İsrail’e büyük hizmetlerde bulunduklarını sık sık dile getiren HTŞ şefleri, saldırıların bu noktaya varmasını beklemiyorlardı. Zira İsrail’e düşman bir yönetimin yıkılmasında rol oynayarak, siyonist işgale karşı direnen Filistin ve Lübnan’a İran’dan silah akışının önünü keserek, İran’ın Suriye’deki varlığını ortadan kaldırarak yaptıkları hizmetlerin Netanyahu rejimi tarafından takdir edilmesini bekliyorlardı.

Öyle ki, işgalci İsrail ordusunun Şam’ın 20 kilometre yakınına kadar gelmesine bile itiraz etmemişlerdi. Ancak tüm bu hizmetlerin HTŞ’ye İsrail nezdinde “dokunulmazlık” sağlamadığı görüldü.

Cihatçı terör örgütleri emperyalist-siyonist güçlere büyük hizmetlerde bulundukları halde uşak muamelesi görüyorlar.

Onlar İsrail için risk oluşturan bir yönetimin yıkılmasına ve bir ordunun dağıtılmasına katkı sunarak rezil bir misyon yerine getirmiş bulunuyorlar. Ama bu aşamadan sonra işgalci İsrail’i rahatsız edecek hiçbir adım atmamaları gerekiyor. Aksi halde 2 Nisan’da olduğu gibi tepelerine bombalar yağdırılır.

DİNCİ-FAŞİST REJİMİ BU İŞİN NERESİNDE?

Son günlerde AKP-MHP rejimi ile Netanyahu rejimi arasında sosyal medyada süren bir “restleşme” yaşanıyor. Erdoğan yönetimi Netanyahu’nun soykırımcı rejimine “saldırıyor.”

Siyonistler ise Erdoğan rejiminin zorba ve diktatör olduğunu, kimseye değerler konusunda ders veremeyeceğini söylüyor. Her iki taraf da doğruyu söylüyor. Ancak aralarındaki siyasi, askeri, ticari ilişkiler devam ediyor. Zira her biri öbüründen rezil olan iki rejimdir söz konusu olan.

Bu “restleşme” sahte bir boyut taşısa da belli somut nedenlere dayanıyor. Sahitedir, zira halklara karşı aynı saftalar. Erdoğan rejiminin Suriye’nin yıkılmasında oynadığı rol, İsrail’e hizmet bağlamında eşsizdir.

Netanyahu çetesi Gazze’de soykırım yaparken, işgalci İsrail ordusuna petrol ve çelik dahil ihtiyaç duyduğu maddeleri sağlayan Erdoğan rejimidir. Birbirlerine karşı kimi açıklamalar yapsalar da ilişkiler “ihtiyaca uygun şekilde” devam ediyor.

Somut nedenine gelince... Suriye’de

Baas yönetiminin yıkılmasından sonra yeni bir durum oluştu. HTŞ’nin “ağa babası” havalarda olan saray rejimi, Suriye’de istediği gibi at koşturabileceğini var saydı.

HTŞ ile çok yönlü bir işbirliği içinde olmasına dayanarak Suriye’de askeri üsler kurma hazırlığına başladı. Suriye’yi sömürgeleştirme hayali gören “Osmanlı torunları”, ABD-İsrail cephesine sundukları hizmetin onlara bu hakkı tanıdığını sanıyorlardı.

Elbette ABD-İsrail cephesine büyük hizmetlerde bulundular. Bölge halklarını sırtlarından hançerleyerek “Büyük Ortadoğu Projesi’nin Eşbaşkanı” olmakla övünen Erdoğan, sıranın parsa devşirmeye geldiğini düşünüyordu. Bundan hareketle Suriye’de “sömürgeci” havasında icraatlara yeltenince, İsrail’in uyarısıyla karşılaştı.

Siyonistler gerçekten Erdoğan’a “vefasızlık” gösteriyor. Zira Erdoğan ve partisi 23 yıldır İsrail’e hizmet ediyor. Netanyahu rejimi ise Suriye’de askeri üs kurmasını engellemek için bomba yağdırmaktan çekinmiyor.

Siyonist medya, son bombalamada

vurulan hedeflerin Türkiye’ye mesaj vermek için seçildiğini açıkça dile getiriyor. Saray rejimine, İsrail’e büyük hizmetlerde bulundunuz ama Suriye’de askeri yığınak yapmanıza göz yummamızı beklemeyin, deniliyor.

Görünen o ki, Erdoğan yönetimi ve cihatçı çeteler ABD-İsrail cephesinin çizdiği sınırların dışına çıkmaya yeltendikleri her durumda saldırılar tekrarlanacaktır. Bu yeterli açıklıkta ortaya konulmuştur: HTŞ, ABD’nin çizdiği sınırlardaki Suriye’yi yönetebilir ve Erdoğan rejimi Suriye parçasından belli bir pay alabilir. Ancak her ikisi de haddini bilmeli, İsrail’i tedirgin etmekten uzak durmalıdır. Aksi halde sonuçlarına katlanırlar!

Halkları sırtından hançerleyerek emperyalist-siyonist güçlere hizmet edenlere, verili koşullarda çizilen alan böyledir.

Trump-Erdoğan-Netanyahu: Al birini vur ötekine

E. Bahri

Kapitalist emperyalist devletlerin tepelerine oturtulan kişiler, sermayenin dönemsel siyasi tercihlerini yansıtır. Sistemin krizi derinleştğinde ırkçı ve faşist figürler devlet başkanı, başkan, Cumhurbaşkanı, başbakan koltuklarını işgal etmeye başlar. Kitle hareketinin geliştiği ülkelerde bu tarz figürler iktidarda uzun süre tutunamasa da (Brezilya'da Bolsonaro gibi...) birçok ülkede uzun yıllar saltanat sürebiliyor, Erdoğan-Netanyahu ikilisi gibi...

Donald Trump, Tayyip Erdoğan, Benjamin Netanyahu üçlüsü bu "türün" tipik temsilcileri olarak sıvrılan isimlerden ve aralarında genelde yakın ilişki oluyor. Örneğin Macaristan'ın faşist Başbakanı Orbán, İsrail'deki dinci-faşist rejimin şefi Netanyahu ile çok iyi anlaşıyor. Bu arada Orbán'ın Erdoğan'la da arasının iyi olduğunu hatırlatalım. Avrupalı faşistlerin ayırt edici özelliklerinden biri anti-semit olmalarıdır. Ancak buna rağmen Netanyahu'nun Gazze'de yürüttüğü soykırım savaşına destek verdiler. Görüldüğü üzere faşistlerle ırkçı-siyonistlerin aynı hendeğe pusuya yattıkları zamanlardayız.

***

Savaş suçlusu Netanyahu'yu ABD'ye çağıran Trump, Gazze'de soykırım savaşını yeniden başlatan İsrail'e desteğinin tam olduğunu birkez daha teyit etti. Soykırımdan sorumlu olan Netanyahu ile birlikte utanmadan kameraların karşısına geçen Trump, AKP şefine duyduğu "sevgiyi" de dünyaya ilan etti:

"Erdoğan adında bir adamla çok iyi ilişkilerim var. Belki basın bana kızacak ama Erdoğan'ı seviyorum. O da beni seviyor. Hiçbir sorunumuz yok. Sert ama akıllı bir adam. 2 bin senedir kimsenin yapamadığını yaptı ve Suriye'yi ele geçirdi."

Netanyahu'ya dönerek "Siz makul olduğunuz sürece; Türkiye ile yaşadığınız her sorunu çözebileceğimi düşünüyorum. Bu konuda siz de biz de makul olmalıyız" diye devam eden Trump, Rahip Brunson olayını anımsatarak şu ifadeleri kullandı:

"Rahibi Türkiye'den geri aldık. Bunu hatırlıyor musunuz? Bu o zamanlar büyük bir olaydı ve onu geri aldık. Türkiye ve lideriyle çok ama çok iyi bir ilişkim var ve bu sorunu çözebileceğimizi düşün-

Erdoğan rejiminin İsrail'in izni olmadan bir takım askeri tesisler kurup oralara ağır silahlar yerleştirmesini engelliyor. Bu gerilim ise esasa ilişkin bir sorundan kaynaklanmıyor. Suriye'nin parsellenmesi ve nüfuz alanlarının genişletilmesi noktasındaki rekabetten kaynaklanıyor.

yorum. Şu anda bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

Kendisinin İsrail için ABD'de olabilecek en iyi Başkan olduğunu söyleyen Trump, yanına oturttuğu Netanyahu'ya Erdoğan'la nasıl pazarlık yapabileceğini anlatıyor. Burada dikkat çeken şey, Trump'ın Erdoğan'ı tehditle nasıl yola getirdiğini anlatıp aşağılaması ve Netanyahu'ya tutması gereken yolu göstermesinden ibaret değil. Yanı sıra Erdoğan'la "karşılıklı sevgiye" dayalı ilişkiler kuran Trump'ın aynı anda Netanyahu'nun başında bulunduğu soykırımcı rejime sınırsız destek vermesidir. Arada bir farklı laflar etse de Aslında Erdoğan'da soykırım yapan işgalci İsrail ordusuna halen petrol, çelik ve diğer ihtiyaç malzemelerini taşımaya devam ediyor.

Elbette Erdoğan İsrail'le suç ortaklığını açıktan savunamıyor. Hatta gizlemek için kendisi de müritleri de kıvr-

nıp duruyorlar. Bunun için kimi zaman İsrail'i ve Netanyahu'yu "sert" ifadelerle hedef alıyor. Ancak bu pürüz, Trump-Erdoğan-Netanyahu "şer" üçlüsünün aynı safta yer aldığı gerçeğini değiştirmiyor. Unutmamak gerekiyor ki, Suriye'nin yıkılıp cihatçı terör şebekelerine teslim edilmesinden Erdoğan'ın ve başında bulunduğu rejimin rolü eşsizdir. Bu ise, İsrail'e yapılabilecek en büyük hizmetlerden biridir. Suriye'den parsa kampa konusunda taraflar arasında birtakım pürüzlerin çıkması bu gerçeği değiştirmez.

İsrail Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmekle yetinmiyor. Cihatçı terör örgütlerinin Türkiye ile birlikte yeni askeri üsler kurmasına da izin vermiyor. Kaldı ki, HTŞ rejimi İsrail'in Suriye ordusuna ait tüm ağır silahları ve altyapıyı yok etmesine lafta da olsa itiraz etmedi. Buna karşın Erdoğan rejiminin İsrail'in izni olmadan bir takım askeri tesisler kurup oralara

ağır silahlar yerleştirmesini engelliyor. Bu gerilim ise esasa ilişkin bir sorundan kaynaklanmıyor. Suriye'nin parsellenmesi ve nüfuz alanlarının genişletilmesi noktasındaki rekabetten kaynaklanıyor. Trump'ın aracılık edeceği pazarlıkla çözülebilir. Nitekim Trump'ın Erdoğan övgüsü, AKP ve beslediği medyada büyük heyecan yarattı.

Trump'ın sergilediği sömürgeci, küstah tutum, Erdoğan-Netanyahu ikilisinin kucaklaşmasını sağlamaya istekli olduğuna da işaret ediyor. Zira o, "sevdiği" Erdoğan'a nasıl şekil vereceğini iyi biliyor. Geriye Netanyahu'nun "makul" olması kalıyor. Bundan ötesi kolay. Ne de olsa Trump, tarafların arasını bulunca Erdoğan'ın soykırımcı Netanyahu ile kucaklaşmasının önünde bir engel kalmayacak.

Suriye’de soykırımcı terör hükümeti kuruldu

Başını HTŞ’nin çektiği Suriye’deki cihatçı-faşist örgütlerin ideolojileri, çağdışı zihniyetleri, insanlığa karşı işledikleri ve işlemekte oldukları ağır suçlar kimse için bir sır değil. Buna rağmen emperyalistler devletler, AKP-MHP rejimi, Körfez şeyhleri ve onlara borazanlık yapan medya bu eli kanlı katilleri aylardır parlatmaya çalışıyor.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi kararıyla terör örgütü ilan edilen HTŞ ve IŞİD artığı 40’ı aşkın örgüt, emperyalistler, siyonistler, AKP-MHP rejimi ve Körfez şeyhlerinin desteği ile 8 Aralık 2024’te Suriye’yi işgal ettiler. Suriye halklarının iradesi ayaklar altına alınarak iktidara taşınan cihatçılar, vahşi zihniyetlerini adım adım dayatmaya başladılar. Alevileri “yok edilmesi gereken sapkınlar” olarak gören cihatçılar, daha Şam yolundayken Alevileri katletmeye giriştiler. Buna rağmen Türkiye başta olmak üzere İsrail, ABD, AB, Körfez şeyhleri vb. tarafından kabul görüyorlar. Çünkü emperyalist-siyonist güçlerin Ortadoğu projesi kapsamında palazlandırıldılar ve bu projeye bağlı olarak Suriye’de iktidara taşındılar.

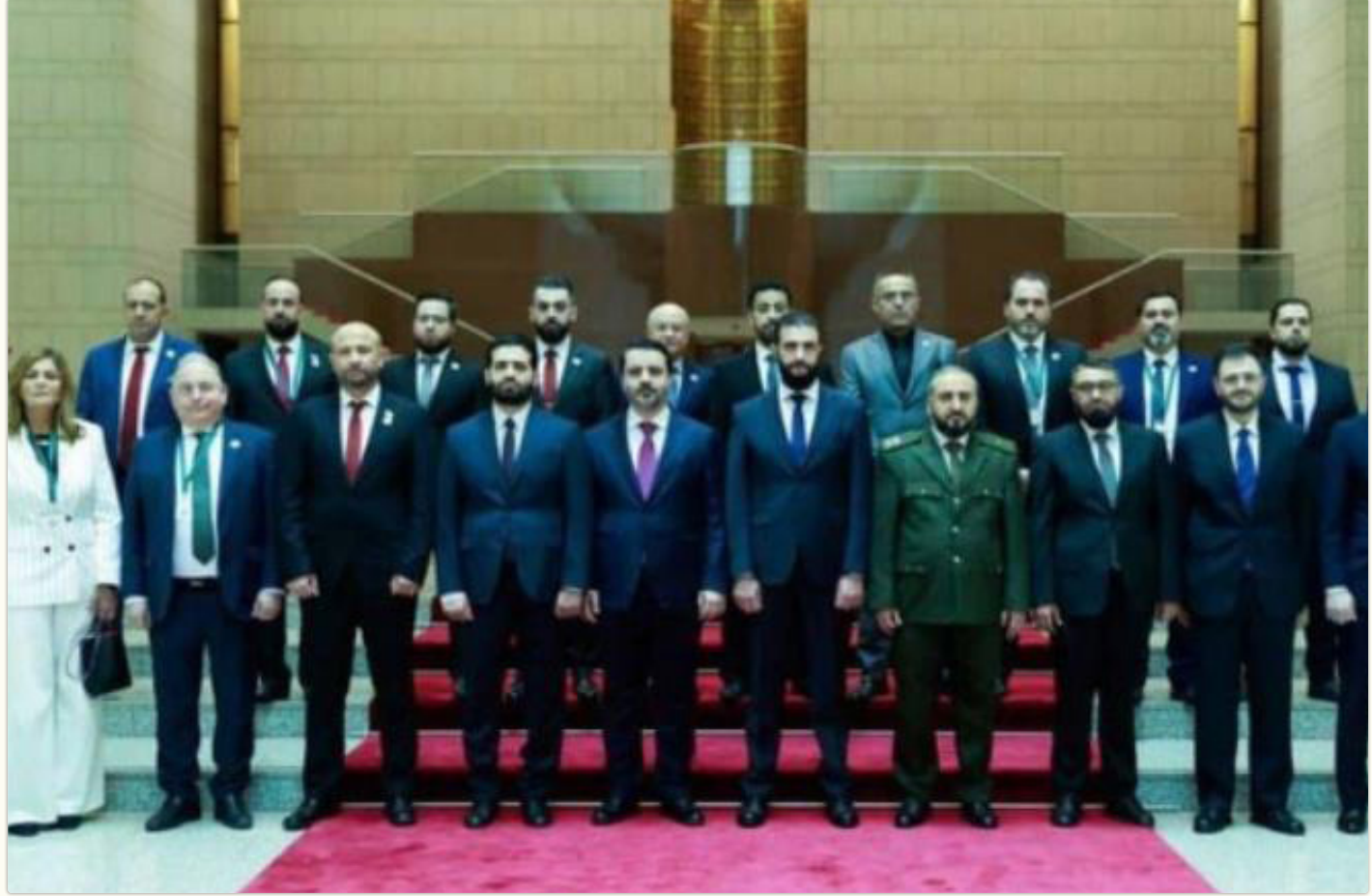
MEZHEPÇİ KATLIAMA İLK GÜN BAŞLADILAR

Halep’i işgal ettiklerinde, kentte Alevilerin kutsal kabul ettiği bir türbe tahrip edildi, orada hizmet yapan beş kişi katledildi. Bu katliama karşı Aleviler ve cihatçı terör karşıtları birçok kentte protesto gösterileri düzenledi. Eski Suriye ordusunun utanç verici bir şekilde dağılmasıyla kolayca Şam’a ulaşan HTŞ ve diğer IŞİD artıkları, Alevilere karşı kontrollü bir katliam başlattılar. Kimi zaman Şiileri ve İsmailileri de hedef alan bu vahşi saldırılar halen devam ediyor.

Cihatçı terör rejimini meşrulaştıran emperyalistler ile bölgedeki işbirlikçileri, insanlığa karşı işlenen ağır suçların üstünü örtmeye çalışıyorlar. Dinci-faşist Erdoğan rejimi ise, saldırı ve katliamlara tam destek verdi ve vermeye devam ediyor.

İLK FIRSATTA SOYKIRIMA GİRİŞTİLER

HTŞ ve onun gibi IŞİD artıkları mezhepçi çizgilerini gizlemiyorlar. Geçen hafta Colani’nin atadığı “Suriye müftüsü” ilk açıklamasında Alevilere ve Şiilere kin kustu. IŞİD, HTŞ, El Nusra vb. örgütlerin iğrenç mezhepçi kışkırtmalarını anlatan

Şam’da kurulan bu cihatçı terör hükümeti, emperyalist-siyonist güçler ile bölgedeki suç ortaklarının halklara nasıl bir rejimi reva gördüklerini ortaya oyuyor. Ortadoğu’da kaderi birbirine bağlı olan halklar, anti-emperyalist anti-siyonist direnişi adım adım inşa etmeden ne bu cihatçı vebadan kurtulabilir ne de onu destekleyen güçlerle hesaplaşabilirler.

sayısız kitap ve broşür var. Aynı içerikte binlerce video ve ses kaydı halen sosyal medyada dolaşımda. Onlar, kameralara sırtarak cinayet işleyen ve bunu sosyal medyada yayınlayan bir zihniyeti temsil ediyorlar.

Buna rağmen emperyalist-siyonist güçlerle bölgedeki gericiler ortakları onların değiştiğini iddia ediyor, “normal kişiler” olarak pazarlamaya çalışıyorlar. Oysa Alevilere yapılan zulüm ve katliamların boyutunu herkesten önce bu cihatçı rejimi kuranlar biliyorlar. İstihbarat ajanları Suriye’de cirit atıyor ve işlenen tüm suçlar hakkında yeterince bilgiler var.

İşte bu küresel ve bölgesel desteğe yaslanan cihatçı-faşistler ilk fırsatta “Alevi soykırımı” planını hayata geçirdiler. 8 Aralık’tan beri sistematik katliamlar yapan cihatçılara yönelik silahlı saldırı, soykırıma gerekçe gösterildi. Oysa kapsamı

halen tam netleştirilemeyen soykırımın üç günde yapılması, planın önden hazırlandığını, gösteriyor. Colani emir verdi ve katil sürülerinden oluşan onlarca cihatçı örgüt aynı anda harekete geçerek o vahşi soykırımı gerçekleştirdi. Yaptıkları kitlel katliamları videoya çekip yayınlayan cihatçılar, bütün Alevileri ortadan kaldırmak istediklerini açıkça söylemekten kaçınmadılar.

Zira bunlar ne bir yasaya ne bir kurala ne herhangi bir insani veya ahlaki değere bağlılar. Bundan dolayı ayırım gözetmeksiz öldürdüler, onur kırıcı muamele yaptılar, çaldılar, yağmaladılar, yaktılar, yıktılar, etrafa dehşet saçtılar. Bu suçları hala da işlemeye devam ediyorlar.

İslamcı örgütlerle ilgili araştırmalar yapan ve Suriye’nin sahil bölgesiyle güçlü bağlantıları olan Lübnanlı gazeteci-yazar Nidal Hamade, kendisine ulaşan bilgile-

re dayanarak öldürülenlerin sayısının 50 bin civarında olduğunu savunuyor. Boşaltılmış, yakılmış ve hiç girilmeyen çok sayıda köy ve mahalle olduğuna dikkat çeken Hamade, sadece Ceble’de şehir ve köylerden kaçan 100 bine yakın kişi olduğunu ve bunların akıbetinin henüz bilinmediğini söylüyor.

Hamade, gerçeğin ortaya çıkarılabilmesi için Birleşmiş Milletler’in bağımsız bir komisyon oluşturarak soykırım yapılan bölgelerin incelenmesi gerektiğini vurguluyor ve bunun için çağrıda bulunuyor.

Cihatçı çeteler kaçırma, işkence, cinayet, yağma, talan gibi suçlar işlemeye devam ettikleri sürece, soykırımın boyutunun açığa çıkarılması mümkün değil. Boyutu hakkında farklı değerlendirmeler olsa da soykırım yapıldığı konusunda bir tartışma bulunmuyor.

SURİYE İNSAN HAKLARI VE İNSANI YARDIM TAKİP KOMİTESİ:

HTŞ SAHİLDE ALEVİ SOYKIRIMI YAPTI

Komite'nin 23 Mart 2025 tarihli, "Nefret Eken, Toplu Katliam Biçer: Suriye Sahilinde Soykırım-Ön Rapor" başlıklı belgesi, toplanan delillere dayanarak sahil bölgesinde Alevilere dönük soykırım suçu işlediğini kayıt altına aldı. Belgede, emirlerin Colani tarafından verildiği, soykırımın ise Heyet Tahrir eş-Şam (HTŞ) ile onunla birlikte hareket eden Suriye kökenli ve yabancı cihatçı örgütler tarafından yapıldığı vurgulanıyor.

Rapor'a göre, olayların ilk üç gününde belgelenen 25 katliam yaşandı. Çoğu genç olmak üzere yaşlı, çocuk ve kadınların da bulunduğu 2 bin 246 Alevi kurbanın isimleri saptandı. Dayanışma gösterdikleri veya Alevi sivilileri saklamaya çalıştıkları için diğer mezheplerden 42 kişinin de öldürüldüğü belgelendi. Ek olarak, 10 binden fazla yasa dışı gözaltı ve zorla kaybetme vakası belgelendi. Özel mülklere el konulduğu, mezhepçi kışkırtmanın yayılması ile korku ve terörün tırmandığı belirtiliyor.

8 bin 276 kişinin mezhepçi saiklerle tutuklandığı ve dış dünyayla temas kurmalarına izin verilmediği de HTŞ'nin belgelenen suçları arasında yer alıyor. Komite, Irak ve Lübnan'a sığınan, ancak HTŞ yönetiminin güvence vermesi üzerine Suriye'ye döndükten sonra tutuklanan 3 bin 24 kişinin akıbetinin bilinmediğini saptadı. Humus'ta 600'den fazla kişinin kaybedildiğine dair teyit edilmiş bilgiler olduğu, ancak korku nedeniyle isimlerin açıklanamadığı ifade ediliyor.

811 video kaydının da soykırımı belgediği, sahil bölgesindeki Alevi nüfusa yönelik eylemlerin (cinayet, ciddi bedensel veya zihinsel zarar verme, yaşam koşullarını kasten yok etme vb.), Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılması Sözleşmesi'ndeki tanıma uyduğu belirtiliyor.

Rapor, tüm bu suçlardan HTŞ rejiminin sorumlu olduğunun altını çiziyor. Sıralanan suçlar tablonun küçük bir kısmını yansıtsa da, soykırımın belgelenmiş olması önemlidir.

SOYKIRIMCI CİHAÇILAR "BAKAN" KOLTUĞUNDA

7-8-9 Mart'ta doruğa çıkan soykırım saldırısı, HTŞ destekçilerinin hemen harekete geçmesine neden olmuş, ilk açıklamayı Tayyip Erdoğan yapmıştı. Cihatçı-faşist örgütlerin suçunu örtme telaşıyla konuşan Erdoğan, sahil bölgesinde dış güçlerin kışkırtmasından söz etmiş, diğer AKP şefleri de benzer yalanlarla HTŞ'ye kalkan olmaya çalışmıştı.

Katar, Suudi Arabistan, Birleşik Arap

Emirlikleri soykırımın üstünü örtmeye çalışmış, cihatçı terör rejimiyle üst düzey temaslar kurarak "her şeyin normal olduğu" algısı yaratmak için seferber olmuştur. El Cezire başta olmak üzere Körfez şeyhlerinin medyasının yayınları da soykırım suçuna ortak olduklarını ispatlayan içerikteydi.

Bir diğer önemli hamle Trump rejiminden gelmişti. 18 Mart'ta ilan edilmesi beklenen PYD-HTŞ anlaşması alelacele 10 Mart'a çekildi. Amerikan uçağı ile görüşme alanına taşınan Mazlum Abdi, soykırımcı Colani ile poz verdi. Tarafların anlaştığı ilan edilerek, dikkatler soykırımdan başka yöne çekilmek istendi. Suriye İnsan Hakları Takip Komitesi'nin soykırımı belgelemesinin hemen ardından ise ABD, AB, Türkiye, Körfez şeyhlerinin desteği ile Colani yeni hükümeti ilan etti. Hükümetin ilanı emperyalistler, Erdoğan rejimi ve Körfez şeyhleri tarafından memnuniyetle karşılandı.

Azgın cihatçı katillerin "bakan" olarak atanması, mezhepçi soykırımcıların hükümet kurması, emperyalist devletler tarafından memnuniyetle karşılanıyor. "Vitrin süsü" olarak teknokrat, Hristiyan, Alevi, Dürzi kökenli etkisiz birkaç kişinin "kabine"ye alınması ise, Colani'nin "kapsayıcı hükümet" sahtekarlığının kanıtı olarak selamlanıyor.

Yeni hükümetin kuruluşunun kutlandığı 31 Mart'ta, merkezi Adra zindanından 45 dakika boyunca yoğun şekilde yayım ateşi sesleri geldiği haberi yayıldı. Tutsak yakınları cezaevinde kitlesel bir katliamın yapıldığını söylüyor. Buna ilişkin Colani'nin ilan ettiği hükümetten tek bir açıklama yapılmadığı gibi, kitlesel katliam şüphesini dile getirenler Körfez medyası tarafından hedef alınıyor. İsrail'in "gözdesi" Colani'ye hiçbir devlet ya da uluslararası kurum tek laf etmiyor. Siyonizme hizmet ettikleri sürece onlara herşey serbest. Tıpkı İsrail'in Gazze'de soykırım yapmasının serbest olması gibi...

Şam'da kurulan bu cihatçı terör hükümeti, emperyalist-siyonist güçler ile bölgedeki suç ortaklarının halklara nasıl bir rejimi reva gördüklerini ortaya oyuyor. Ortadoğu'da kaderi birbirine bağlı olan halklar, anti-emperyalist anti-siyonist direnişi adım adım inşa etmeden ne bu cihatçı vebadan kurtulabilir ne de onu destekleyen güçlerle hesaplaşabilirler.

"HTŞ hükümeti sahilde savaş suçları işledi"

Uluslararası Af Örgütü (UAÖ), HTŞ ile diğer IŞİD-El Kaide artıklarının Şam'da yönetime el koydukları 8 Aralık 2024'te başlattıkları Alevi katliamını aylarca sessizce izledi. Ancak 6 Mart'tan sonra katliamların soykırım boyutuna ulaşmasını görmezden gelemedi ve sınırlı da olsa bir rapor hazırladı. Rapor sadece Banyas kenti ve çevresindeki katliamların bir kısmını kapsıyor. Yine de rapor, HTŞ yanlısı milislerin "savaş suçları"nın belgelediğini teyit ediyor.

Uluslararası Af Örgütü raporu, HTŞ yanlısı milislerin Banyas'taki Alevileri hedef aldığını kaydediyor. Katliamların bağımsız olarak soruşturulması ve sorumlularının hesap vermesi çağrısında bulunuyor.

Katliamdan HTŞ yönetimini sorumlu tutan UAÖ raporunda, "Hükümet yanlısı milislerin 8-9 Mart 2025 tarihlerinde kıyı kenti Banyas'ta 100'den fazla kişiyi öldürdüğü" belirtiliyor. "Özellikle Alevileri hedef alan 32 kasıtlı cinayet vakasının belgelendiği"ni, "silahlı saldırganların kurbanları öldürmeden önce onlara mezhepsel kimliklerini sorduklarını", "kurbanların ailelerini, dini törenler veya kamusal cenaze törenleri düzenlemeden, sevdiklerini toplu mezarlara gömmeye zorladığını" saptıyor.

Katliama dair medya hesabından açıklama yapan Af Örgütü, tanıklarla görüştüklerini, uyduruk görüntülerini analiz ettiklerini ve HTŞ hükümetine bağlı silahlı grupların Alevi sivilileri kasten öldürdüklerini belgelerle kanıtladıklarını aktardı. "Bunlar savaş suçu olarak soruşturulmalı" başlığıyla paylaştığı açıklamada, "Uluslararası Af Örgütü, Suriye hükümetine, bu cinayetlerin ve diğer savaş suçlarının bağımsız ve etkili şekilde soruşturulmasını sağlaması ve faillerden hesap sorması çağrısında bulunuyor" ifadeleri kullanıldı.

Af Örgütü Genel Sekreteri Agnes Callamard da, "Bu tür kasıtlı öldürmelerin 'savaş suçu' olduğunu, bu vahşi toplu katliamdan sorumlu olanlardan hesap sorulması gerektiğini" söyledi.

"Yeni yetkililerin, geçmişle bağları koparmak ve azınlıklara yönelik saldırılara sıfır tolerans göstermek için bu suçların mağdurlarına gerçeği ve adaleti sağlaması hayati önem taşıyor. Adaletin yokluğu Suriye'yi yeni bir vahşet ve kan dökülmesi döngüsüne sürükleyebilir" ifadelerini kullanan Callamard, Hükümet yanlısı milislerin, kasıtlı olarak Alevi azınlıktan sivilileri korkunç intikam saldırılarında hedef aldığına, iki gün boyunca soğukkanlılıkla kurbanları kasıtlı olarak vurduğuna, yetkililerin ise katliamları durdurmak için müdahale etmediğine dikkat çekti.

Af Örgütü'nün HTŞ hükümetinin savaş suçu işlediğini belgelemesi önemlidir. Zira, soykırımın sorumlularından hesap sorulması için uluslararası mahkemelerde açılacak davalar için delil teşkil ediyor. Ancak raporun olayın boyutunu ortaya koymaktan çok uzak olduğunu da vurgulamak gerekiyor. On binlerce kişinin katledilmesinden söz edildiği yerde UAÖ'nün saptamaları sembolik kalıyor.

Af Örgütü'nün Şam'daki soykırımcı terör hükümetinden sorumlulardan hesap sorması için çağrı yapılması ise kaba bir çelişki. Zira rapor hem HTŞ hükümetinin katliamlardan sorumlu olduğunu saptıyor, hem de fail olan hükümeti sorumlulardan hesap sormaya çağırıyor.

Suriye İnsan Hakları ve İnsani Yardım Takip Komitesi de, katliama dair 23 Mart'ta yayınladığı ön raporunda, HTŞ'nin soykırım yaptığını kayıt altına almıştı. Ancak bu rapor da soykırımın gerçek boyutunu ortaya koymaktan uzaktır.

Ancak gerçekler er geç ortaya çıkacak, emperyalistler, Türk devleti ve Körfez şeyhleri tarafından korunan HTŞ'nin bir soykırımcı terör şebekesinden başka bir şey olmadığı tescil edilecektir. Hesabını ise şu veya bu uluslararası kurum değil, cihatçı teröre karşı direniş bayrağını yükseltecek olan halklar soracaktır.

Emperyalist hazırlıkların yol haritası

Veli Aydın

Emperyalist savaş aygıtı yalnızca tanklardan, toplardan, nükleer başlıklardan ibaret değildir. O aygıt yollarla, köprülerle, demiryollarıyla, daha ötesinde siyasal bir irade, ideolojik bir saldırganlık ve sermaye-devlet bütünlüğüyle işler hale gelir. Alman emperyalizmi bu yolda hızla ilerliyor.

Almanya'da Baden-Württemberg eyaleti komutanı Michael Giss'in son açıklamaları, NATO'nun Rusya sınırlarına doğru planladığı devasa askeri sevkiyatın arka planında nasıl bir sivil altyapı hazırlıklarının başlatıldığını gözler önüne seriyor. Savaşın altyapısı olarak otoyollar, demiryolları ve köprülere ilişkin bütçe planları merkezi hükümet ve eyalet meclislerinde hazırlanıyor.

Eyalet komutanı Giss, "barışçıl Alman toplumunun artık savaş zihniyetine geçmesi gerektiği" yönünde çağrı yapıyor ve bunu militarist bir ajitasyonla sürdürüyor. Sözde "savunma refleksi"yle meşrulaştırılmak istenen bu çağrı, özünde Almanya'yı NATO'nun doğuya dönük saldırgan politikasında merkez üs haline getirmeyi hedefliyor. Giss'in ifadeleriyle, "NATO ordularının yüzde 99'u Almanya topraklarından geçecek"! Bu yalnızca lojistik bir sorun değil, militarist devlet yapısının baştan aşağı yeniden inşası anlamına geliyor.

SAVAŞIN GEREĞİ OLARAK İNŞA EDİLEN ALTYAPI

Kamuoyuna "altyapı yatırımı", "ulaşım modernizasyonu" ya da "krizlere karşı dayanıklılık" gibi kavramlarla sunulan bütçe kalemleri, gerçekte savaş hazırlıklarının "sivil" yüzünü temsil ediyor. Komutan Giss'in verdiği sayılar bunu netleştiriyor: Almanya, kısa sürede 800 bin NATO askerini ve ağır teçhizatını doğuya doğru sevk etmeye olanak tanıyacak bir altyapı inşa etmeye hazırlanıyor. Bunun için otopanların, köprülerin ve demiryollarının da bu devasa yükü taşıyabilecek kapasiteye ulaştırılması gerekiyor.

2-3 Nisan tarihlerinde Nürnberg'de toplanan Eyalet Ulaştırma Bakanları Konferansı da, "sivil ulaştırma altyapısına ayrılan bütçenin savunma kapasitesinin ayrılmaz bir parçası" olduğunu ilan etti. Bunun anlamı yeterince açık. Sermaye devleti, toplumsal ihtiyaçlara değil savaş aygıtının çıkarlarına göre yeniden yapı-

landırılıyor. Ekmek değil mermi, barınak değil sığınak, okul değil karargâh için yatırım yapılıyor.

SAVAŞIN İÇ CEPHEDEKİ KOMİSERLERİ

Baden-Württemberg eyaleti İçişleri Bakanı Thomas Strobl'un yaptığı açıklamalar, bu militarist stratejinin burjuva siyaset kurumları tarafından da desteklendiğini gösteriyor. Strobl, "on yıllardır olmadığı kadar somut bir şekilde savaşa hazırlanmalıyız" diyerek, halkı savaş psikolojisine sürüklemeye görevini üstleniyor. Bu çağrı bir "güvenlik" endişesiyle yapılmıyor. Barışçıl refleksleri törpüleyerek kitleleri milliyetçilikle yoğurma amacı taşıyor. Yıkılan siren sistemlerinden ve artık kullanılmayan sığınaklardan söz eden Strobl, "Soğuk Savaş"ın ardından dağıtılan yapıları yeniden inşa etme çağrısı yapıyor.

"Sivil-askeri işbirliği" adı altında tüm toplumsal kaynakların ordu hizmetine tahsis edilmesi açıkça ilan edilmiş bulunuyor. Strobl'un sözleriyle, pandemi ve sel gibi afetlerde sivil otoritelere yardımcı olan ordu, bundan böyle "acil durum-

da" sivil yönetimden destek alacak. Bu, "burjuva demokrasisi"nin fiilen askıya alınacağı bir savaş rejiminin habercisidir.

KAPİTALİST "BARİŞ", SAVAŞA VERİLEN ARADIR!

Yükseltilen bu savaş söylemi ve altyapı mobilizasyonu, NATO'nun doğuya doğru genişleme stratejisinin yalnızca bir parçasıdır. Asıl mesele, kapitalist dünyanın hegemonya krizidir. Ukrayna savaşından Rusya'yı kuşatmaya çalışan Atlantik cephesi, aynı zamanda kendi ekonomik ve siyasi krizlerini bir "dış düşman" yaratarak aşmaya çalışıyor. Bu amaçla, emekçilerin vergileriyle oluşturulan "özel fonlar" doğrudan savaş makinelerine tahsis ediliyor.

Yapılmak istenen çok açık: Sermayenin yeniden üretimini savaş ve yıkım üzerinden sürdürmek. Barışçıl işbirliği, sosyal adalet ya da iklim sorunu gibi meseleler artık bir kenara itilmiştir. Yerine betonlaşan otoyollar, silah yüklü trenler, 800 bin askerin geçeceği köprüler konuşuluyor. Sermaye krizini başka halkların üzerine yıkarken, kendi halkını da bu sa-

vaş cephesinin iç destekçisi konumuna dönüştürmeye çalışıyor.

Sözkonusu olan bir "güvenlik refleksi" değil açık bir sınıfsal tercihtir. Emekçi sınıfların sırtından geçinen sermaye devleti asalak yapısını sürdürmek için yeni bir savaş rejimi inşa ediyor. Emekçiler için bu yalnızca yeni bir vergi yükü değil, çocuklarını toprağa gömecekleri bir savaşın davetiyesidir aynı zamanda.

Gerçek barış ancak emekçi sınıfların kapitalizme ve emperyalist saldırganlığa karşı örgütlü mücadelesiyle mümkündür. Altyapıya yapılan yatırımların ardında hangi sınıfın çıkarının olduğu sorulmadan, "güvenlik" ya da "dayanıklılık" adına yürütülen projeler sorgulanmadan barış savunulamaz. Bugün otoyollardan ve demiryollarından başka halklara ölüm götürmek için geçecek olan tankların yarın burada da ölüm kusacağı gerçeği unutulmamalıdır. Buna dur demek ve mücadele etmek, savaşı bir gelecek isteyen herkesin tarihsel sorumluluğudur.

Almanya'da CDU/ CSU-SPD savaş kabinesine doğru

“Kapitalizm savaşı ayakta duramaz; yaşamın öz suyu savaşıdır.”

Rosa Luxemburg

23 Şubat 2025 Almanya Federal Parlamento Seçimleri yüzde 82.5 gibi yüksek bir katılımla gerçekleşti. Seçim sonrasında başlayan koalisyon görüşmelerinde ki tartışmalara bakıldığında, seçimleri “savaş kabinesinde bir görev değişimi” olarak nitelendirmek yerinde olacaktır. Yaşamın her alanına nüfuz ettirilen militarizm, seçimler üzerinden “toplumsal rıza”nın alınmasıyla kaleyi adeta içten fethetti. Federal Parlamento’da grubu olan CDU/CSU, SPD, Yeşiller ve İrkçî-faşist AfD, seçim kampanyalarında ağız birliği etmişçesine Federal bütçenin yarısını silahlanmaya ayırmak istediklerini beyan etmişlerdi. Kurulma aşamasında olan CDU/CSU-SPD “savaş kabinesi” yüzde 80’in üzerinde bir “toplumsal rıza” almış olmanın pervasızlığı ile hareket ediyor.

CDU başkanı Friedrich Merz öncülüğünde kurulma aşamasında olan yeni savaş kabinesinin, Scholz hükümetinin

üstesinden gelemediği savaş politikaları finansmanına ağırlık vereceği ve yüz milyarlarca Euro’luk bütçeleri silahlanmaya ayıracağı şimdiden kesinleşmiş görünüyor.

Kabine için yapılan tartışmaların merkezinde “ulusal güvenlik” ve “askeri kapasitenin genişletilmesi” yer alıyor. Bu kapsamda “savunma” harcamalarına ayrılan 900 milyar Euro’nun eski meclis tarafından onaylanması, Almanya’nın “uzun vadeli savaş ekonomisine” geçtiğinin açık göstergesi.

Bu dönüşüm, yalnızca hükümet politikalarında değil, toplumsal ve kurumsal yapıların yeniden dizayn edilmesinde de kendini gösteriyor. Askeri harcamalar ve ordunun genişletilmesi için yapılan yasal düzenlemeler, ülkeyi fiilen bir savaş kabinesinin yönettiğini kanıtlar nitelikte. Mevcut tartışmalara bakıldığında, iktidardaki aktörler değişse de politik yönelimin değişmediği, savaş hazırlıklarının öncelik haline getirildiği görülüyor.

MİLİTARİST BİR DÖNÜŞÜM SÜRECİ

Bugün Almanya’da yaşanan gelişme-

ler, ülkenin İkinci Dünya Savaşı öncesi dönemdeki militarist dönüşüm sürecine benzer bir tablo oluşturuyor. Almanya’nın sanayi politikaları, finansal düzenlemeleri ve kamu harcamaları giderek daha fazla askeri hedeflere yöneliyor. Bavyera Sağlık Bakanı’nın hastanelerin savaşa hazırlıklı olması yönündeki talimatı, bu sürecin sadece “savunma” sanayiiyle sınırlı olmadığını gösteriyor. Sağlıktan lojistik altyapıya kadar geniş bir yelpazede yapılan düzenlemeler, devletin kriz ve çatışma ortamına hazırlandığını anlatıyor.

Savaş politikalarının toplumsal yaşam üzerindeki etkileri de giderek belirginleşiyor. Artan askeri harcamalar ve sosyal hizmetlerde yapılan kesintiler emekçi sınıfların ekonomik yükünü ağırlaştırırken, militarist söylemler ve güvenlikçi politikalar kamuoyu nezdinde meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Savaş ekonomisinin devreye sokulması, yalnızca hükümet politikalarının değil, toplumsal algının da militarize edilmesi anlamına geliyor.

Sonuç olarak, Almanya’da yürütülen siyasi ve ekonomik politikalar, ülkenin

küresel güç dengelerinde yeniden konumlanmasını hedefleyen militarist bir dönüşüm sürecine girildiğini gösteriyor. Müstakbel CDU/CSU-SPD hükümetinin askeri harcamalara öncelik vermesi, sağlık sisteminin savaş koşullarına uyarlanması, toplumsal algının militarize edilmesi ve devletin kriz yönetimini tamamen “güvenlik” odaklı hale getirmesi, büyük bir felakete davetiye çıkarıldığına işaret ediyor.

Lenin’in, “Militarizm, burjuvazinin elinde işçi sınıfını ezmenin ve kendi çıkarlarını ilerletmenin bir aracıdır” tespiti sadece Almanya’da değil, bütün emperyalist merkezlerde ve onların çeperinde kümelen ülkelerde yükselen bir eğilim. Kapitalizm bir kez daha savaşı yapamayacağını ortaya koyuyor.

Fransa’da silahlanma ve “savaş ekonomisi” dönemi

Fransa emperyalist hegemonya savaşında nükleer silahlanmasını güçlendirmek için harekete geçti. Cumhurbaşkanı Macron 18 Mart’ta yaptığı konuşmada, nükleer başlık taşıyabilen ilave savaş uçaklarının inşa edilmesi için yeni yatırımlar yapılacağını duyurdu.

Geçtiğimiz aylarda Fransa’nın “savaş ekonomisi” döneminde olduğunu tekrarlayan Macron, Mart ayı başında ise “Fransız halkının ekonomik birikimlerini askeri yatırım olarak değerlendirme” talebinde bulunmuştu.

Nükleer silahların yenilenmesini, özellikle “Fransız nükleer caydırıcılığının modernizasyonunu” amaçlayan proje Mart 2024’te onaylandı. “Askeri programlama yasası” ile önümüzdeki yedi yılda yapılacak harcamaların 295 milyar Euro’dan 450 milyar Euro’ya yükseltilmesi hedefleniyor.

Macron, Fransa’nın resmen “savaş ekonomisi”ne geçtiğini, her türlü olası-

lığa karşı hazırlıklı olmak için daha hızlı üretim yapılması gerektiğini söylüyor. Savunma Bakanı Lecornu da gerekli yatırımların listesini açıkladı. Buna göre Fransız Donanması’nda en az üç fırkateyn ve yirmi kadar Rafale jeti eksik. Bakan, Ukrayna’da insansız hava araçlarını engellemek için kurulan sinyal bozucu sistemlere atıfta bulunuyor ve “Avrupalılar uzay alanında hızlanmalı. Dünyanın bütün büyük ulusları uzayı militarize etme sürecinde” diyor.

Fransız savaş makinesinin şefi, “Teslim tarihlerine uyulmaması durumunda üretici şirketlere ağır yaptırımlar uygulanacak” tehdidi savuruyor. Silah sektöründeki tekeller de, bankaların buna uyması halinde kendilerinin hazır olduğunu açıklıyor. Fransız Havacılık ve Uzay Endüstrileri Birliği’nin başkan yardımcısı, “Bugün talep ettiğimiz ilk şey görünürlük, ama her şeyden önce kesin siparişler” diyor. Silahlanma yarışı tırma-

nırken, silah tekelleri “yeter ki siparişler gelsin” diyerek ellerini ovuşturuyor.

Öte yandan “milliyetçi” duygular karşınarak, ordu ile ulus arasındaki bağın canlı tutulmasının önemine dikkat çekiliyor. Militarist politikalara itiraz etmenin diye Fransız halkına ırkçı-şoven zehir enjekte ediliyor.

Sermaye iktidarı hastane, sağlık, eğitim, ulaşım, emeklilik için gereken kaynakları bulmanın imkânsız olduğunu iddia ediyor. Ancak 2017’den bu yana askeri bütçeyi iki katına (100 milyar dolar) çıkarmakta güçlük çekmiyor. Her türlü silahlanma için, askeri rezervin 44 bin 500’den 100 bine çıkarılması için gerekli bütçeyi buluyor.

Bu arada zihinleri savaşa hazırlamak için yaklaşık otuz sayfa uzunluğunda bir “hayatta kalma kiti” başlıklı kitapçık dağıtılacakmış. Kitapçıkta, “Fransa’da yakın bir tehdit durumunda yapılması gerekenler”, “kendinizi nasıl koruyaca-

ğınız”, “bir alarm durumunda ne yapmanız gerektiği” gibi konuların ayrıntılı olarak anlatıldığı belirtiliyor.

ABD başta olmak üzere tüm emperyalist devletler, insanlığı büyük bir yıkımın eşiğine götüren nükleer, biyolojik ve kimyasal silahlar dahil, çılgınca bir silahlanma yarışı içerisinde. Silah tekellerinin kasalarını doldurmak ve emperyalist yayılmacılık uğruna izlenen politikalar dünyamızı geri dönüşü olmayacak bir yıkıma, bir yok oluşa doğru sürüklüyor. Silah tekelleri ve emperyalist-kapitalist devletler, kendi kirli çıkarları uğruna halklar arasında ırkçılığı ve faşizmi körüklüyor, bölgesel savaşlarla gerici-milliyetçi boğazlaşmaları yaygınlaştırıyor.

Her dönem olduğu gibi militarizmi sosyal yıkım politikaları, demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı tamamlıyor. Bunlara karşı yerli ve göçmen işçi ve emekçiler ile gençlik örgütlü mücadeleyi yükseltme sorumluluğuyla karşı karşıya bulunuyor.

Ö. ÇALIŞKAN

“Faşizme karşı halk ayaklanması” ile dayanışma paneli

“Internationale Bündnis/Uluslararası İttifak” tarafından planlanan “Türkiye’de faşizme karşı halk ayaklanması” ile dayanışma paneli, Almanya’nın Gelsenkirchen kentindeki MLPD’nin merkez binasında 11 Nisan’da gerçekleştirildi.

Panelist olarak MLPD adına Genel Sekreter Gabi Fechtner ile bir önceki genel sekreteri Stefan Engel, ATİK Temsilcisi, Marksist Teori dergisi Başyazarı, TİP Temsilcisi, Kürt Hareketi ve PYD Kadın Örgütü adına iki temsilci ile BİR-KAR temsilcisi yer aldılar.

ATİK ve Marksist Teori adına yapılan konuşmalarda, 19 Mart’ta başlayan ve milyonların sokakları işgal ettiği bu toplumsal hareketin ne genel anlamda CHP ile ne de tek başına İmamoğlu’nun tutuklanmasıyla ilişkilendirmenin doğru olmayacağını, bunlara rağmen ve bunları aşan bir karaktere sahip olduğu ifade edildi ve şu görüş dile getirildi:

“Dinci-Faşist rejimin her türden hukuksuzluğu bir yönetim şekline dönüşürmesi, derin ekonomik kriz ve yarattığı sonuçlar toplumsal bir ayaklanmaya fazlasıyla zemin hazırlamış ve son olarak İstanbul Büyükşehir Belediyesi Başkanı Ekrem İmamoğlu’nun tutuklanması bardağı taşıran son damla olmuştur”

BİR-KAR temsilcisi söz aldı ve şunları dedi:

“İmamoğlu’nun 30 yılın ardından dip-

lomasının iptal edilmesi ve bu hukuksuz işlemin özellikle üniversite gençliği içerisinde büyük bir öfke patlamasına yol açması ve nihayet İstanbul Üniversitesi Öğrencilerinin Polis barikatını aşarak Saraçhaneye yürümesi, İslamcı Faşist rejimin yıllardır yarattığı korku duvarlarının bir çırpıda yıkılmasına ve hareketin toplumun diğer sınıf ve katmanlardan katılımla büyümesine yol açmıştır”

Ayrıca bu toplumsal ayaklanmanın heterojen kimliğine dikkat çekti ve işçi sınıfı hareketiyle birleşik bir kuvvete dönüşemedikçe belli sınırlarda kalmaya mahkum olduğunu ve özellikle düzen muhalefeti tarafından kullanılacağını dile getirdi.

MLPD Genel Sekreteri, konuşmasını beş temel nokta üzerinden temellendirdi. “Kitle hareketlerinin çoğunlukla kendiliğinden ve heterojen olduğunu, burjuva katmanları da içerdiğini, hatta milliyetçilerin ve faşistlerin de yer aldığını” söyledi ve süreci, “anti-faşist, demokratik ve devrimci bir kaynaşmaya geçiş” olarak tanımladı. Genel sekreter şunları dedi:

“Giderek yaygınlaşan işçi sınıfının direnişi, militan ve güçlü bir kadın hareketinin varlığı, umut vadeden gençlik hareketinin dinamikleri, orta sınıflarla gelişen bağlar ve militan Kürt hareketi gelecek açısından umut vermektedir”

Kürt hareketi adına söz alan temsilci bu toplumsal ayaklanmayı desteklediklerini ve içinde olduklarını, ancak ulusalcı ve faşist bileşimin onları istemediğini, bunun ise kendilerinin görünür olmasına engel olduğunu söyledi.

PYD kadın temsilcisi ise, Erdoğan rejimini İsrail’le kurduğu iki yüzlü ilişkiler üzerinden eleştirerek Filistin halkının haklı davasını savunduklarını fakat Hamas gibi dinci hareketlerle asla ortak adım atmayacaklarını ifade etti. Devamında “Rojava devriminin bir kadın devrimi olduğunu ve bu kadınların ne Şam’daki gericilerle ne bölgedeki diğer gerici akımlarla birlikte olmayacaklarını” söyledi.

Son olarak söz alan Stefan Engel ise, günümüz dünyasında yaşanan her türden gelişmenin emperyalist dünya düzeninin bugün içinde bulunduğu derin krizle bağlı içinde anlaşılması gerektiğini ve Türkiye’deki gelişmelerin de bu bağlamda ele alınmasının önemine vurgu yaptı. Konuşmasını, emperyalistler arası rekabetin hızlandığı büyük bir savaş tehlikesinin güncelleştiği ve buna karşı mücadelenin gerekliliğine değinerek bitirdi. Engel, her zaman yaptığı gibi “yeni emperyalist” ülkelerin isimlerini saydı ve özellikle İstanbul gibi mega bir kentin varlığı ve sanayi havzalarının büyüklüğüne atıfla Türkiye’nin “yeni bir emperya-

list ülke” olduğunu savundu.

TİP adına söz alan temsilci ise kitleyi selamladıktan sonra, katılması planlanan panelistin gelemediğini söyledi ve sokakta mücadele etmenin devrimci akımları yan yana getireceğini ve büyüteceğini dile getirerek konuşmasını sonlandırdı.

***

Panelin ikinci bölümünde BİR-KAR temsilcisi, özellikle katılımcı öncü işçiler tarafından soru yağmuruna tutuldu. İşçi sınıfının bu ayaklanmanın neresinde olduğu, komünistlerin nasıl bir çalışma yürüttüğü ve harekete ne kadar öncülük yapabildikleri konusunda sorulan sorular ve verilen cevaplar büyük bir ilgiyle dinlendi.

Panelin sonuna doğru söz alan ICOR koordinatörü Monika Engel, bugün bu podyumda bir araya gelmenin önemine vurgu yaptı ve bundan sonraki süreçlerde ortak mücadele için ICOR’u adres gösterdi.

Geç saatlere kadar süren panele yaklaşık 300 ilercisi, işçi ve emekçi katıldı. Panelde TKİP MYO EKİM dağıtıldı.

KIZIL BAYRAK / ESSEN

ABD’nin Grönland hesabı

Emperyalist yayılmacı politikalar izleyen ABD, tarihsel olarak hem kendi krizlerini aşmak hem dünya hegemonyasını sürdürmek için sürekli yeni işgal ve savaşlara girişmiştir. Trump’ın ikinci kez başa geçmesinden sonra Grönland, bu yayılmacılığın odak noktası haline geldi.

2019 yılında, ilk iktidar döneminde Trump Grönland’ı ABD topraklarına katma isteğini dillendirmiş, bu talep Danimarka tarafından alaycı bir tavırla reddedilmişti. Trump 2025’te yeniden ABD başkanlık koltuğuna oturunca bu meseleyi yine gündeme getirdi. Grönland’ın “ABD’nin ulusal güvenliği için vazgeçilmez” olduğunu iddia etti. ABD’nin Grönland’a “ilgisinin” gerisinde yalnızca jeopolitik hesaplar değil, bu bölgedeki zengin doğal kaynaklara el koyma isteği de var. Buzulların erimesiyle birlikte,

Grönland’ın nadir toprak elementleri ve kritik minerallerine erişim mümkün hale gelecek. ABD, özellikle Çin ile giriştiği ticaret savaşında elini güçlendirmek ve bu kritik madenlerde Çin’e olan bağımlılığını ortadan kaldırmak için bu kaynaklara göz dikmiş bulunuyor.

ABD’NİN GRÖNLAND’I ELE GEÇİRME STRATEJİSİ

ABD, Grönland’ı ele geçirmek için fiili işgal girişimi dahil her türlü seçeneğe baş vuracağını beyan etmekten çekinmiyor. Ocak 2025’te Grönland’ı ziyaret eden ABD Başkan Yardımcısı Vance, Danimarka’yı “Grönland’ı ihmal etmekle” suçlamış ve ABD’nin bu topraklar üzerinde daha büyük bir hak iddia etti-

ğini açıklamıştı. Vance 28 Mart’ta Grönland’a yaptığı ikinci “çıkarma”da da aynı nakaratı tekrarladı. Ancak ABD’nin asıl amacı, bölgede artan Çin ve Rusya etkisini engellemek.

Çin, nadir toprak elementleri konusunda dünya piyasasının önemli bir gücü ve ABD’nin bu alandaki hareket kabiliyetini sınırlandırmak istiyor. Trump yönetimi ise, Grönland’daki bu değerli zengin kaynaklara çökerek, kendi sıkışmışlığını çözmeyi planlıyor.

ABD’nin emperyalist hesapları, bu uğurda Rusya ile anlaşarak Ukrayna’yı gözden çıkarabileceği ihtimalini gündeme getiriyor. Trump, ABD sermayesinin çıkarlarına hizmet etmeyen hiçbir savaşın uzun süre devam ettirmeyeceğini

defalarca gösterdi. Ukrayna savaşında bir uzlaşının ABD tarafından kabul edilmesi, Washington’un elini rahatlatacak ve Grönland’ı ele geçirmek için daha pervasız davranma imkanı tanıyacak. Ancak Rusya’nın da buraya ilişkin hesabı yok değil. Ukrayna cephesinde elini rahatlatıktan sonra, Çin’le birlikte meydana ABD’ye bırakmamayı hesaplıyor. ABD’nin Grönland’a yönelik emperyalist hamleleri, bir yandan dünya pazarlarındaki ekonomik hegemonyayı sürdürme, diğer yandan Çin ile süregiden ticaret savaşında avantaj elde etmeye odaklanmış görünüyor.

Kapitalizmin eşitsiz gelişme yasası işliyor ve emperyalist rekabet, çatışma ve paylaşım savaşlarının zeminini hazırlıyor. Hangi gücün ne zaman ve nasıl öne çıkacağını ise zaman gösterecek.

VELİ AYDIN

İşçi sınıfı mücadelesi yürüttüğü için 4 aydır tutuklu bulunan Serdar Gür yazdı...

OVP'nin uzun vadeli hedefleri, TİS'ler ve gelecek dönem

İşçiler ve emekçiler için çıkmaz büyüyor. Yılın ilk üç ayında maaşlarımız eridi, temel tüketim ürünlerine enflasyon ile zam üstüne zam geliyor. BİSAM'ın şubat ayı verilerine göre açlık sınırı 22 bin 886 TL, yoksulluk sınırı ise 79 bin 165 TL'ye yükseldi. Asgari ücret, emekli aylıkları ve kamuda memur zamları 2025 yılında ücretlerin saldırı altında olacağını işaret fişekleriydi. TÜİK yardımı ile geriletilen enflasyon ve ön görülen enflasyon ile zam yapma, alım gücümüzü geriletmek için atılan adımlardır. Ocak ayında startı verilen, birçok sektörde başlayan TİS görüşmelerinde, aynı saldırı dalgası OVP'nin gölgesinde devam ediyor.

2025 TİS'lerinin ilk göze çarpan örnekleri kamu işçileri ve devlet, Koç sermayesi ve TÜPRAŞ işçileri arasında başlayan görüşmeler oldu. Sermaye adına teklif ise enflasyon oranı oldu. İşçilerin yaşam koşullarında hissedilir gerilemeye rağmen sömürünün artırılması hedefi konulmuş durumdadır. İşçilerin taleplerinden oldukça uzak olan ücret zammı önerisinin ardından sermayedarların OVP politikaları ve baskıcı rejimden aldıkları güven vardır.

İşsizlik ve sendikasız işletmelerde açlık sınırı altındaki ücretler sermayenin diğer motivasyon kaynaklarıdır. Bu iki örnek aynı dönem başlayan sözleşmeler için olduğu kadar temmuz ara zam mücadelesi ve Eylül ayında başlayacak MESS grup sözleşmesi için de önemlidir. Özellikle ülkenin en büyük, en karlı ve işçi üzerinden en çok kar eden işletmesi olan TÜPRAŞ'ta sözleşmenin seyri diğer TİS'lere örnek olacaktır. Aliğa, Kocaali, Kırıkkale ve Batman rafineri işçileri kendi gelecekleri kadar önümüzdeki dönemin yükünü de sırtında taşımaktadır. Bu yük duygusal bir ihtiyacın ürünü değildir. Saldırı topyekûn işçi sınıfını vurduğu koşullarda TİS masasında içe kapanık bir mücadeleye anlayışıyla kazanım elde etmenin imkânı kalmamıştır. Sınıfımızın geleceği birlikte düğümlenmiştir ancak birleşik mücadeleyle çözülebilir.

Tüm baskı ve yasal saldırıların altında mücadele devam etmektedir. Digel, Yolbulan Metal, Sünel, TTC, Oryantel Tütün, Kaynak Tekniği, TKİS Blind, Kuzey Star, belediye, Antep tekstil işçileri ve dahası çeşitli düzeylerde direnmektedir. Direnişler, tepkiler, sendikalaşma eğilimi ken-

di içine daralarak kaybolmaktadır. Örgütlü patronlar sınıfına karşı ancak örgütlü, birleşmiş işçiler olarak dize getirebiliriz.

ÇÖZÜM İÇİN: FABRİKALAR ARASI KOORDİNASYON!

Ocak zamları, asgari ücretin belirlenmesi süreci, Ocak TİS'leri ve önümüzdeki dönem açığa çıkması muhtemel temmuz ara zam dinamiği, MESS grup sözleşmesi ve direnişler ortak mücadele kanalı ihtiyacının giderilmesi gerektiğini göstermektedir. Ekonomik kriz ve onun cisimleşmiş hali OVP'ye karşı tekil ve yalnız mücadele edilemez.

Mücadele değişiminin başlangıcıdır. İşçi sınıfının güncel tablosu düşünülerek araçlar üretmek, ısrarlı ve kararlı bir şekilde örgütlemek öncülerin görevidir. Mücadele ve örgütlenme arasındaki ilişki birbirini öncülemez. Mücadele bir akarsu ise örgütlenme barajdır. Suyun akışı yavaş denilerek barajın yapımı ertelenemez. Ayrıca dolması imkansız bir baraj inşa etmek de emeğin boşa harcanmasıdır. Güne uygun araçlar sınıf mücadelesinin düzeyine göre belirlenmelidir.

İçinde bulunduğumuz dönemde sınıf hareketi kendini siyasal mücadeleler

ile göstermektedir. En başta söylenecek zaafımız bilinç ve örgütlenme düzeyindeki geriliktir. Sendikal bürokrasi ve reformizm dağınık ve parçalı hareketin temsilcisidir. Bozucu, parçalayıcı etkisi de bu temsiliyete dayalıdır. Sendikal mücadeleye bakışları tabanda sonuçları bakımından hoşnutsuzluk yaratsa da bu bakışın tabanda da etkisi vardır. Sınıf hareketinin yıllardır biriken potansiyeli düşünüldüğünde bu temsiliyet geçicidir. Kendiliğinden değişmeyeceği, bürokrasinin "beceremedik, yapamadık" diyerek teslim olmayacağı açıktır.

Fabrikalar arası koordinasyon tam da bu gerçekliğin üzerine inşa edilmelidir. Türkiye işçi sınıfının toplam çıkarını hedeflemelidir. Fabrika zeminlerine, taban örgütlenmesine dayanmalıdır. Bu çabanın ana hedefi süregelen her dinamiğin ve öfkenin aynı kanala aktarılmasıdır. Haberleşme ve dayanışmanın yanı sıra mücadele ve tartışma platformu olarak düşünülmelidir. Sınıf hareketinin parçası olan sendikal bürokrasi de çağrının muhatabıdır. İşçi sınıfının yaşam ve çalışma koşullarına düzeyi ne olursa olsun destek olacak her yapı, kişi, sendikaya sınıf çıkarları çerçevesinde kapı açık tu-

tulmalıdır. Sendikal bürokrasi sadece yönetimdeki birkaç kişi sınırında değildir. Bürokrasi ile hesaplaşmak ve tabandan iletişim, karar ve dayanışma ağı kurmak iki ayrı görev değildir. Sonuç olarak bu çaba sınıf hareketinin güncel tablosu ile alakalıdır. Hesaplaşma sendikal hareketin ve ekonomik kriz ile mücadele dinamiğinin içinde yapılmalıdır.

Talepler ve sorunlar ortaklaşırken, "sınıf hareketinin parçasıyız" diyen tüm muhataplar sorumluluk almalıdır. Ortak mücadelenin zayıflığını gören, dayanışmayı arayan, karşılıklı mücadele süreçlerini paylaşan ve yalnızlığını kıran birleşim ihtiyacına irili, ufaklı demeden örnekler üretelim. Birleşik mücadele ihtiyacını birtakım çıkar ve zaafılar nedeniyle görmezden gelenler birleşik zeminler, kararlılık ve ısrarla tabanda örgütlenmedikçe ya parçası olacak ve kendisiyle hesaplaşacak ya da kaybolup gidecektir. Önümüzdeki dönem sınıfımızın potansiyeli doğru araç ve bakışla sınıf sendikacılığı çizgisiyle birleşecektir.

SERDAR GÜR

BURDUR YÜKSEK GÜVENLİKLİ CEZA İNFAZ

KURUMU

C3-18

Güncel olana sahip çıkılmadan tarihsel olana da sahip çıkılamaz!

Tarihte bir dizi faşist katliam ve provokasyonların gerçekleştiği ve bunlara karşı direnişlerin sergilendiği Mart ayının devrimciler için anlamı bilinir. Bu yüzden devrimci yapılar tarafından her yıl 12 Mart Gazi, 14-15 Mart Ümraniye, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe anmaları ortak eylemselliklere konu edilir. Tutsak edilecek toplumsal mücadeleden koparılmak istenen devrimci ve komünist tutsaklar da bulundukları mevzilerde bu geleneği sürdürürler.

Bu geleneğin bir parçası olarak, bulunduğumuz Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde her yıl gibi bu yıl da gerçekleştireceğimiz 12-16 Mart ortak anma programı için diğer yapılara bir öneri getirdik. Faşist katliam ve provokasyonların protestosunu içeren böylesi bir etkinlikte bu yıl tam da bugünlerde kamuoyuna yansıyan Suriye'de yaşanan Alevi / Nusayri katliamını protesto etme için rutin anma programına "Katil HTS, işbirlikçi AKP!" sloganını ekleyelim, dedik. Sonuçta tarih, coğrafya ve failer değişse de katliamcı faşist zihniyet her yerde aynı pratik sonuçları doğuruyor. Ayrıca meseleye ilişkin farklı bir slogan önerisi var ise buna da açık olduğumuzu belirttik.

Fakat bu önerimiz diğer dostlarımız tarafından reddedildi. PKK'li dostlarımız, bu slogana katılmayacakları yönünde görüş beyan ettiler. Bu tercihlerinin gerisinde, aynı günlerde kamuoyuna yansıyan HTS ile SGD arasındaki mutabakatın mı olduğunu veya başka bir politik değerlendirmenin mi yattığını bilmiyoruz.

MKP'li dostlarımız, öneriye dair ortaklaşma sağlarsa kendileri için bir sorun teşkil etmeyeceğini söylediler. Sağlanmadığında ise çözüm olarak, katliamın tekrarlanması durumunda ayrı bir eylemselliğe konu edilebileceği önerisinde bulundular. Meseleyi ayrı bir eylemselliğe konu etmeyi "tekrarlanması" durumuna bağlamalarına anlam veremediğimizi kendilerine ilettik.

TİKB'li dostlarımız ise programa eklenmesini önerdiğimiz slogan için "gerek yok" diyerek yine anlayamadığımız bir başka tutum sergilediler. MKP'li dostlarımızın "çözüm" olarak sunduğu öneriyi uygun buldukları yönünde görüş beyan ettiler.

TKP/ML'li dostlarımız da önerilen

sloganın programa eklenmesini "gerekli bulmadıklarını" açıkladılar. Meselenin ayrı bir eylemselliğe konu edilip edilmemesine dair ne bir fikir beyanında bulundular ne de ayrı bir slogan önerisi getirdiler.

Böylelikle önerimiz karşılık bulmadığı ve bir etkinliğe konu edilmesi yönünde bir irade ortaya çıkmadığı için, HTŞ çeteleri tarafından gerçekleştirilen vahşi katliama maalesef herhangi bir tepki verilemedi.

Öte yandan, MKP 3. Kongre sürecinde yaşanan ayrışma sonrasında kendilerini Maoist Komünist Partisi olarak duyuran dostlarımıza da (diğer yapılar tarafından tanınmamaları nedeniyle) her yıl ayrı yaptıkları 12-16 Mart anma programını bu yıl birlikte yapma teklifine olumlu yaklaştıkları için aynı öneriyi iletmış olduk. Aldığımız yanıt, "tarihsel anmalar"da yaşanan katliamın protesto edilmesine ilişkin slogana yer verilmesinin uygun olmayacağı, ayrı bir program önerisiyle bizlere tekrar davette bulunacakları şeklinde oldu. Konusu bizzat faşist katliamlar, provokasyonlar olan bir "tarihsel anma"da yine benzer bir fa-

şist katliamı protesto eden bir sloganın anma programına dahil edilmesinin ne tür bir mahsuru olduğunu anlayamamak da, "ayrı bir program" önerisi nedeniyle üzerinde durmayı gerekli görmedik. Mevcut haliyle programa iştirak etmiş olduk. Fakat gerçekleşen anmadan birkaç gün sonra "konunun gündemden düştüğü" gerekçesiyle ayrı program örgütlemekten vazgeçtiklerini bildirdiler. Dışarıda katliama dair eylemsellikler çeşitli biçimlerde ve yerlerde sürdüğü halde!..

Sonuç olarak; bizlere hiç de uzak olmayan bir coğrafyada, orta çağ artığı gerici bir ideolojinin temsilcileri tarafından gerçekleştirilen faşist katliama karşı maalesef bulunduğumuz alandan herhangi bir ses verememiş olduk. Üstelik dışarıda demokratik Alevi kurumlar, devrimci ve ilerici kurumlar, dahası düzen partisi CHP, hatta kırk yıllık MHP'li kimliği ile bilinen Cemal Enginyurt gibi figürler bile tepki vermekten, konuyu gündemde tutmaktan geri kalmadı. Böyle bir durumda devrimci tutsakların konuya tepkisiz kalmaları, yapılan öneriyi "gerek yok" tarzında yanıtlamaları üzerine düşünülmesi gerekiyor. Aynı yapıların dışarıdaki 12-16

Mart anmalarında katliamı ele aldıkları na dair haberlere rağmen, benzer bir düşünsel ve pratik tutarlılığın içerde neden gerçekleşemediğini anlamak mümkün değil.

Şunu belirtmemiz gerekir. Elbette tecrit koşullarında bulunuyor olmamız, her sürece, olaya anında vakıf olmamıza engel teşkil etse de, katliama ilişkin haberler günlerce yazılı ve görsel medyada çıkmış, bilgi sahibi olmamızı sağlamıştır. Dahası politik refleks hızla harekete geçemiyor olabilse de, meseleye ilişkin politik duyarlılığın canlanması açısından konuyu gündeme getirerek, diğer dostlarımızın bilgisine sunarak, bu yönde çaba sarf ettiğimizi düşünüyoruz. Buna rağmen politik bir kayıtsızlık içerisinde kalınmış olunmasına bir anlam veremediğimizi belirtmek istiyoruz. Benzer gelişmelere karşı uyarıcı bir etki yaratması bakımından bu deneyimi devrimci kamuoyuyla paylaşmayı uygun bulduk.

TEKİRDAĞ 2 NO'LU F TİPİ HAPİSHANESİ'NDEN
TKİP DAVA TUTSAĞI ONUR KARA

Kurtuluş Sokakta
Sandıkta Değil

Baskı, savaş ve sömürü düzenine karşı:

**Birleşik, kitlesel,
1 Mayıs için ileri!**